

Justice C.V.Wigneswaran

POST WAR - WAY FORWARD

போர்ன் பிள் - முன்னோக்கிய நகர்வு

பக்லாத் டிட்டமை - புதையே மாலதி

முன்னோட்டம்

போரின் பின் - முன்னோக்கி நகர்வு - அதிகாரத்தை பகிரும் தேசிய ஜக்கியம்

போரின் பின்னரான முன்னோக்கிய நகர்வு என்பது அரசியல் அதிகாரங்களை பகிர்ந்துகொள்ளும் தேசிய ஜக்கியமாக மட்டுமே இருக்க முடியும் என்பதை இங்கே வடமாகாண முதல்வர் க.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் தர்க்கரீதியாக விளக்கியுள்ளார்.

தேசிய ஜக்கியம் என்ற தலைப்பு, பார்வையற்றோர் ஆளாஞ்குக்கு யானையை தொட்டு தடவி பார்த்து கருத்து சொல்லும் விடயத்தை போல இந்நாட்டில் இருக்கின்றது. அது அப்படி இனிமேலும் இருக்க முடியாது. இருக்கவும் கூடாது. தேசிய ஜக்கியம் என்பது உணர்ப்படக்கூடிய, புரியக்கூடிய திட்டவட்டமான விடயம் ஆகும். அதற்கான முன்னிபந்தனை சமத்துவம் ஆகும். அந்த சமத்துவம் இனங்களுக்கிடையே அரசியல் அதிகாரங்கள் பகிரப்படும் போது மட்டுமே சாத்தியமாகும். ஆகவே அரசியல் அதிகார பகிர்வுக்கு எதிரானவர்கள்தான், இந்த நாட்டின் ஜக்கியத்துக்கு எதிரான பிரிவினைவாதிகள். அரசியல் அதிகார பகிர்வுக்கு ஆதரவானவர்கள் இந்த நாட்டின் ஜக்கியத்துக்காக பாடுபடுபவர்கள்.

அதிகாரப்பகிர்வு தொடர்பில் ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்பட்ட, வடமாகாண முதல்வர் க.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்களது திட்டவட்டமான கருத்துகளை, அதிகாரத்தை பகிர்ந்து ஜக்கியப்படும் இயக்கத்தின் சார்பில் சிங்கள, தமிழ் மொழிகளில் வெளியிட்டு வைப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மனோ கணேசன்

24-03-2014-கொழும்பு

පෙරවදින

පස්වාත් පුද ඉදිරි ගමන - දේශපාලන බලය බෙදීම හරහා ජාතික එකළුතුව

පස්වාත් පුද තත්ත්වයක් තුළ රටක් ලෙස ඉදිරියට යාම සඳහා දේශපාලන බලය බෙදීම හරහා ජාතික එකළුතුවාවය ඇති කළ පුදු බව උතුරු පලාත් සහ ඇමති ගරු ස. වි. විගණකවරන් මහතා විසින් ඉතා තර්කාතුකුලව විශ්‍රාත කරන්නට යෙදුනි

ජාතික එකළුතුව යන මාතෘකාව පත්ව ඇත්තේ අත්ත පුද්ගලයෙකු අලියක් අතපත ගාමින් උතු ස්වරුපය හා ස්හාවය විසිනර කිරීමට ගත්තා මූ උතුසංඛායක් ලෙසටය එය එසේ තොකල ගැකිවා සේම එකි කතිකාවත එම තත්ත්වයේ තොත්තිය පුදු වත්තක් ද වේ ජාතික එක්සත් බව යනු දැනිය පුදු හා තේරුම්ගත පුදු පැහැදිලි සංකල්පයකි එහි දුරට කොන්දේසිය වත්තේ සමානාත්මකාවය සමානාත්මකාව ඇති කර ගත ගැන ගැනී වත්තේ දේශපාලන බලය ජනවර්ගයන් අතර බෙදා ගැටීම තුළින් ම පමණි එසේ නම් දේශපාලන බලය බෙදා ගැටීමට එරෙහි වත්තන් මේ රටේ ජාතික එකළුතුවාවයට එරෙහි වත්තා මූ බෙදුම්වාදිනය. ඒ අනුව දේශපාලන බලය බෙදා ගැටීමට පෙනීයින්නවුන් රටේ එක්සත්හාවය වෙනුවෙන් යන්න ලෙසම කැප මූ දේශප්‍රේමින්ය.

උතුරු පලාත් සහ ඇමති ගරු ස. වි. විගණකවරන් මහතා විසින් ඉංග්‍රීසි බයින් ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ ඉහත අදහස් සිංහල සහ දෙමළ බසට ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට ලැබීම ගැන ජ්‍යෙෂ්ඨ බලය බෙදා එක්සත් විමේ ව්‍යාපාරයන් වෙනුවෙන් මම සතුවට පත්වෙමි.

මහෝ ගෙස්සන්

24-03-2014 - කොළඹ

FORWARD

Post War – Way Forward -National Unity with Power Sharing

NPC Chief Minister C.V.Wigneswaran has logically explained that way forward in the post era is nothing but National Unity with Sharing of Political Power.

The state of discussion on national unity today in this country is similar to a blind person trying to describe an elephant by using their sense of touch. It cannot and should not remain in that state. National unity is a clear concept that can be felt and understood. Its pre requisite is equality. This equality can only be achieved where political power is shared between ethnic communities. Therefore those who are against the sharing of political power are the separatists who are against the national unity of this country. Those who support the concept of sharing of political power are the real patriots who stand for the unity of this country.

I am pleased to publish NPC Chief minister C.V.Wigneswaran's thoughts first expressed in English, now translated in Sinhala and Tamil languages, on behalf of the Movement for Unity with Power Sharing (MUPS).

**Mano Ganesan
24-03-2014-Colombo**

CRIMINAL

police and FBI have been investigating the case.

After being interviewed and questioned at the scene, he was arrested and charged with first-degree robbery.

In addition, officers also seized a .38-caliber handgun and a .357-magnum handgun from him. Both were recovered unharmed.

According to the police, the man was identified by the victim as a man who had been seen in the area earlier in the day.

APRIL 19, 1970
FBI - LOS ANGELES
C-4-105-20-48

Accelerated Provincial Development: The Way Forward

Honourable Chairperson, distinguished guests, my dear brothers and sisters!

I am indeed flattered that the Sri Lankan academia, under the leadership provided by the University Grants Commission, has thought it fit to invite me today to deliver the keynote address on "Accelerated Provincial Development - The Way Forward". The Chairperson said I am invited not as a Politician but as a scholar but I am mindful that there is probably more value ascribed to my career of barely half a year as a politician than my career of half a century in the legal profession or quarter century as a judge!

The theme of the conference is Post War Socio – Economic Development and Constructive Engagement with Sri Lankan Diaspora.

I consider the theme very relevant and timely for the Northern Provincial Council (NPC). There are four aspects of the theme that I find to be extremely pertinent and wish to highlight at the outset.

Firstly, you have correctly identified the context as 'post-war' and not 'post-conflict', as the political settlement to address the root causes of the conflict is yet to be found. Unfortunately, the dominant rhetoric in the South today on the political solution appears to be regressive and intent on rolling back to conditions that were the spawning ground for violence in the first place.

Secondly, the emphasis on economic development in the post-war context is particularly apt, as there is a critical need to adopt a holistic view of the prevailing context of the war torn society of the Northern Province, which was the most affected by the war, and their multifaceted needs such as psycho-social issues, loss of livelihoods,

socio-cultural issues, environmental issues and rule of law and human security issues.

Thirdly, the emphasis on constructive engagement between Sri Lanka and the Diaspora is a prudent one. The Government of Sri Lanka does not have the financial resources, professional technical input and knowledge capital to contribute towards post war recovery on its own. It is important to have partners who have an emotional interest in developing war-torn societies.

Finally, I would also like to commend the organisers for the thrust on ‘Accelerated Provincial Development’. I see the use of the phrase “accelerated provincial development” as being reflective of the understanding of the differentiated needs of a war-torn society. It is imperative that government leaders and policy makers should clearly capture the prevailing context in the NP, especially the post-war phase and its peculiar needs and characteristics, without adopting a one size fits all national approach for post war rebuilding and reconstruction.

Let me summarise the four fundamental ideas contemplated by the theme: We are in a post-war society not a post-conflict society, which in turn requires resolution of the causes of conflict; economic development is fundamental and any attempt at achieving it requires a holistic approach; we need to engage the diaspora; and finally we need to understand that a one size fits all approach cannot be adopted. It is in the above context that I wish to present my address.

No problem can be addressed properly without understanding the problem in its entirety. I will therefore endeavour to provide you with a glimpse of the prevailing ground situation in the NP, and what I consider as meaningful and pragmatic steps that should be taken to rebuild the NP on the principles of equity and sustainable development.

Current situation in the Northern Province

Development in the North has been impeded by policy failures and specific problems. Let me elaborate on the policy failures first. There are three fundamental policy failures. The first is the tragic abandoning of a pluralistic identity of Sri Lanka and adopting a majoritarian approach. The second is the historical folly of not being people-centric. The third is the unfortunate policy paradigm of viewing security and freedom as competing interests and not as complementing values.

Shortly after independence, majoritarian views were fostered for political reasons resulting in pluralism being abandoned and ethno-religious-centric policies adopted. The moment we cast the identity of a "Sri Lankan" in the image of a particular ethnic, linguistic and/or religious group, we alienate all those who do not fit into that category. The flagrant violation of Section 29 of the 1948 Constitution and the establishment of the 1972 Constitution fundamentally altered the basic structure of the Sri Lankan state. It no longer belonged to all its citizens. Sri Lankan society was stratified by law. When this happened, it was inevitable that the North and the East, which had an overwhelming presence of non-majority communities, were not accorded equitable attention. Especially since 1957(since the abrogation of BC Pact) the North was a neglected area. Even the free market reforms initiated in 1977 discriminated against the North-Eastern Provinces. This was natural as the residents of those provinces were now second-class citizens.

Contrary to popular belief the end of the War has actually deepened the ethnic conflict. This is because the underlying causes for the conflict have not been addressed and in certain ways exacerbated. There is no point in declaring that there are no minorities in the country and that we are one people and thereafter banning the singing of the national anthem in the language of one segment of the people. Instead of a pluralistic approach we have taken a majoritarian approach.

The failure to be people centric and attempt top-down approaches to development is another major policy failure. As part of the NPC's efforts to carry out a comprehensive needs assessment, I asked for an assessment to be made in Vavuniya as to the needs of the farmers there. One of the farmers had reportedly said "I am 70 years. This is the first time someone in authority is asking me what we want. It was all foisted on us hitherto". Unfortunately, after the conclusion of the war the situation has worsened - the North has become the area of operation of the conquerors. The Presidential Task Force which was set up in 2009 and the subsequent Joint Action Plans etc. were not carried out in consultation with the people or their elected representatives. The disconnect has been exacerbated by the introduction of the Divineguma Bill, which essentially usurps the devolved powers of the provincial government.

The current national programme implemented by the government is akin to the victor in the war furthering his own political agenda over the vanquished by disregarding electoral mandate the war affected had given their elected representatives both at national and provincial council elections. The vanquisher's largesse to the vanquished is stressed; the People's needs and wants ignored. The emphasis was not on people friendly development projects but Central Government friendly development projects. Of course, big projects and the entailing contracts are lucre's best friends!

At the provincial council elections held in September 2013, the Government, with the help of the military and public service apparatus, canvassed by highlighting their post war development agenda - namely construction efforts. Despite overwhelming odds our party received an overwhelming majority from the people of the NP. This majority was based on our pledges made in our manifesto and not engineered by crossovers. The NPC election results were an unequivocal rejection of the "Roads First- People Later" approach towards development.

This is not to say that infrastructure development is unnecessary or that the People of the Northern Province did not benefit at all. We cannot deny the fact that there had been considerable infra structural development undertaken by the State so far in the North - the opening of macadamized roads, the gradual opening of the Railway presently up to Kilinochchi, the extension of the railway lines further into the Peninsula presently up to Chavakachcheri, and many other local projects with the help of International Donors. But unfortunately none of these have reached our people in the real sense. When the roads were constructed hardly any locals were employed. A people-centric approach would have approached the issue holistically – it would have prioritised the needs of the people, it would have employed locals in the workforce, it would have taken into consideration the specific context of the post-war scenario of the North. It is essential to remember development must go hand in hand with the needs and aspirations of the People who are destined to benefit by it- not foisted by forces from outside.

The decision-making process currently in place with regard to socio- economic development is devoid of participation by the People's Representatives. This is due to two reasons. One is that the State deems it necessary to keep its vanquisher - saviour status intact for various political reasons. The second is the desire to maintain a centralized control over the North. This has been possible due to the inherent deficiencies in the Thirteenth Amendment. It has been able to prevent the Northern Provincial Council from engaging meaningfully in socio economic development activities in the North.

The third policy failure is treating security and democratic freedoms as competing interests. They are not – they are complementary of each other. It is not a binary choice. Democratic freedom contributes towards national security. The aim should be to attain both – not use national security as an excuse to deny fundamental freedoms. Let me give an example. In May 2009 around 350,000 people were kept incarcerated in open prisons. Applications made to court to release these

people or at the very least provide a legal basis for the detention, were resisted on the basis of national security. No significant steps were taken to release these people. Suddenly in December with elections looming ahead around 200,000 people were released. Was there a sudden change in national security objectives? Why couldn't this decision have been made earlier? The point is we are willing to accommodate political goals and security considerations as equal partners, but we are unwilling to accord democracy and fundamental rights the same privilege that we accord political expediency.

Much criticism has been levelled against me for repeatedly requesting demilitarisation in the Northern Province on the premise that demilitarisation would compromise national security. Recently, in Tellipalai, His Excellency the President publicly stated that there were only 12,000 military personnel in the North. Almost immediately thereafter the Secretary to the President was reported as having given a presentation indicating that troop levels were at 70,000 in the North. Apart from the obvious discrepancy, the significance of this is that the Commander-in-chief believes that 12,000 military personnel are adequate. If so, should not one ask the question as to why 70,000 personnel are being retained? Also given the mix-up in numbers is not possible that our estimations of 150,000 or more personnel being retained more believable? My underlying point is that we wouldn't be having these controversies if we take a genuine effort to ensure both fundamental freedoms as well as national security.

How does this policy failure translate into problems? The Army engages in large scale agriculture and commercial activities, including the operation of golf courses and tourist resorts. This presents a barrier for the entry of civilians into those areas and forces out competition from civilians. Even the tea kiosks on your way down A9 have been opened by Army men or their relatives or proxies. The military presence directly and indirectly leads to numerous vices and has forced women into prostitution. The Army directly interferes in the provincial administration by influencing and participating in the decision making

process of the various sectors of the administration. In the North-East of the Peninsula over 6000 acres of lands have been taken over by the Army and they have completely destroyed the habitations of the locals and have started constructing palatial buildings, golf courses and swimming pools to install comfortably the leaders of the Government and the Armed Forces when they visit the North. They cultivate the lands of the unfortunate displaced in the Wanni and sell at a price the produce from the people's own lands to the very same owners. More and more lands are being grabbed, especially in the Vavuniya, Mullaitivu and Mannar Districts with the backing of the Armed Forces.

Two Hindu temples and a school were razed to the ground the other day by the Army. When I went there as the Chief Minister to see what had happened, I was politely turned back to obtain the permission of the Ministry of Defence. To my knowledge, my Sinhala friends from the South who visited the Tal Sevana, a Hotel functioning under the Security Forces Headquarters - Jaffna, had no difficulty in passing that Army barricade without any such permission from the MOD being insisted upon. Incidentally, the hotels website proudly proclaims that "it is the only holiday destination in Jaffna where you can sit on the beach and bask in sensational sea breeze in a clean and tidy environment." Consider the extent of the alienation of the locals who have been dispossessed of their lands.

The combination of these three policies have put paid to any hopes of development, leave alone accelerated development. The problem is exacerbated when one examines the vast litany of woes that are the lot of the Northern populace. Prior to listing some of the more serious issues, it is important for administrators and policy makers to understand the problems in the context of the Northern Province. The administrators here must realize that the North is not a normal society. This is a society that experienced the trauma of screeching air vehicles going past at lightning speed on a daily basis without knowing where the next human tragedy will take place. The members of this society have undertaken journeys where they had to leave their injured or the dead where

they had fallen. They have lived the artificial and unhealthy life of an IDP in strange circumstances, having led a life of comparative ease and tranquil in places of their hereditary birth until then. They have been uprooted from their traditional hereditary habitats and cultural ambience. It must not be forgotten that land was not only their basis of identity but also their basis of security and income generation. Such is the unfortunate lot of the Northern resident.

Let me now turn to some of the specific problems of the people. I have already addressed the travails of militarisation and land grabs. Closely linked is the fact that there is neither a democratic process nor framework in place. The Rule of Law has been severely eroded. There is a marked absence of human security- defined as the absence of fear. As Amartya Sen has argued, freedom is at once the ultimate goal of social and economic arrangements and the most efficient means of realising general welfare. Social institutions such as markets, political parties, legislatures, the judiciary and the media contribute to development by enhancing individual freedom, and are in turn sustained by social values. Values, institutions, freedoms and development are all inextricably intertwined and you cannot expect development without guaranteeing freedoms, he has argued.

A large number of IDPs are yet to be resettled in their places of traditional habitation, including the thousands of Muslims who were forcibly evicted from the Northern Province in 1990. Refugees languishing in camps in South India since 1983 have almost lost hope of repatriation. Similarly, a significant number of detainees under the PTA remain incarcerated not knowing their future. All of these have deleterious effects not only on the persons concerned, but their families and the Northern society itself.

The rural economy has gone out of the reach of the rural people. Absence of basic infrastructure for the revival and development of the economy, the numerous restrictions on the locals on fishing and the

deliberate importation of Southerners to fish in areas where locals have been fishing for centuries, all impede development.

Women are the most disadvantaged. With about 150,000 soldiers stationed in the Northern Province, would you expect our young widows and young girls to be safe? Gender based violence, including domestic violence is prevalent.

The Jaffna District has a high growth rate of cancer, water borne diseases like typhoid and kidney malaises. It produces more traders, more students and more females who find release in suicides than any other District. Complex mental health and psycho-social problems at the individual, family and community levels abound in the post war context. Particularly with single headed households, families with unresolved grief, individual and collective trauma, insecurity, poverty, unemployment, unwarranted pregnancies, alcoholism, child abuse and neglect, family conflict and separation and disabilities they are in a pitiable condition.

Way Forward

Let me now turn to what I believe could be done about these problems. There is a critical need for a context specific policy framework. The policy failures I referred to at the outset have to be reversed. In other words, a commitment to an inclusive approach to development, a focus on the specific needs of the people and a balanced approach towards freedom and security has to be ensured.

An inclusive approach will start with the full implementation of the 13th Amendment and proceed apace with the stalled political discussions. Regrettfully, the 18 rounds of talks that were held between the Government of Sri Lanka and TNA leadership during the period 2011 and 2012 led to naught but disappointment. As the TNA Leader has reiterated in his parliamentary speeches, there are adequate and mean-

ingful proposals available with the Government, starting with the August 1995 proposals. What is required is political will, commitment and sincerity of purpose.

Focussing on the specific needs of the people means understanding the context and taking cognisance of the mandate given to elected representatives. To rebuild a war torn society effectively you need to understand the characteristics of the region and formulate and adopt specific polices as done in other war affected regions. The NP is bereft of quality manpower, has weak governance institutions and weak market structures, is in a militarised environment; its people have endured multiple displacements, and are affected by post war trauma and psychosocial issues; it functions with the rule of law seriously impaired. Definitions such as 'developing regions' or 'middle income regions' are not appropriate to the North. It cannot be handled under blanket National policies that are based on National parameters.

Unfortunately, when we are attempting to give expression to the voice of our people, as mandated, we are now being forced to carry on with the Government's agenda for development along national policies. Case in point is the President's formal invitation to me in November 2013 to Co-Chair the District Coordinating Committee meetings in NP-

The said letter highlights, I quote

"It is the responsibility of the District Coordinating Committee to coordinate, implement ,direct and monitor at district level the medium term investment plans 2013-2016 being launched by the governmental and non-governmental organisations in accordance with the "Mahinda Chintanaya Vision for the Future" endorsed by the majority of people.

I would be most grateful if you could arrange for the implementation of overall District Development Plans based on the Rural Develop-

opment Plans and Divisional Development Plan formulated with community participation , thus ensuring the accomplishment of the target as anticipated.” (Unquote)

“Endorsed by the majority of people “ it says.

Isn't such a request in the teeth of the unequivocal mandate given by the people of the Northern Province? How can a development agenda that was prepared without the participation of the peoples of the Northern Province, without the conducting of a comprehensive post-war needs assessment, and without regard to the ground realities of military occupation and the post-war context contribute towards development, leave alone accelerated development?

At the discussions I had with H.E the President on 2nd January 2014 when I raised the above issues, I was advised, the above approach is what the government does in all provinces and we need to comply with it.In other words, the government did not demonstrate interest in adopting a participative and consultative approach bearing in mind the mandate received to us to address the specific post war needs of the people of NP.

If there is to be provincial development we have to understand that one size does not fit all. A war-ravaged society cannot be treated on the same footing as other societies. It reminds me of Anatole France's sarcastic comment that “In its majestic equality, the law forbids rich and poor alike to sleep under bridges, beg on the streets, and steal loaves of bread.” We must adopt a differentiated approach.

As Mahbub ul Haq, founder of the Human Development Report said “The objective of development is to create an enabling environment for people to enjoy long, healthy and creative lives.”. Since my entry into politics I have spoken at length of the various challenges faced by the people of North and East as they strive to put their lives back together. All come back to our quest of creating an enabling envi-

ronment that ensures peace and security so that the best human capacities could be realized.

At the societal levels it means having secure livelihoods, security against crime and violence, enjoyment of political, social, economic and cultural freedoms, equitable access to life sustaining services. At the provincial level it means guaranteeing access to private property and lands, ensuring law and order, protecting the most vulnerable and the war affected, rehabilitating the war affected, building key institutions, developing and nurturing an efficient public service etc. At the national level it means a greater degree of understanding from national political leaders on resolving outstanding political issues, actively contributing to the addressing of the legacies of the war, delivering justice to the missing and war battered and recognizing the unique challenges each province face in the post-war context.

As we attempt to forge a way forward, we ought to address the political, humanitarian, human rights and rule of law dimensions of the post war context. There is an imperative to lay the foundation for the people of the North and East to embark on a development path in keeping with their needs and aspirations within the sphere of democratic governance. This means there is an immediate and urgent need to set about demilitarising the society at large, including reduction of armed forces, disbanding of paramilitary apparatus, demilitarisation of civilian institutions and curbing militarisation of economic life of people of the North and East.

There is a critical need to transform the central government's counter-terrorism mindset focused on state security to post-war need for human security. Steps must be taken immediately to confine military to barracks and to formulate a plan for a phased withdrawal from the NP. This in turn should be followed by meaningful security sector reforms by the Government. Sri Lanka need not have such a huge defence structure and manpower. A glance at the budgetary allocations will bear ample testimony to the disproportionate role the military plays.

In the post-war context military personal should be demobilised, reintegrated into society and should be permitted to pursue their own vocations based on their interests and needs.

There is an urgent need to strengthen and build the capacity of the Northern Provincial Council administration. Due to the protracted war during the last two decades the North-East Provincial Council (precursor to the Northern Provincial Council) experienced brain drain, substitution of meritocracy by patronage politics, politicisation of the bureaucracy, erosion of good governance principles, lack of accountability and corruption. We need to build the capacities and capabilities of the existing provincial administration staff, and recruit and appoint qualified and competent professionals conversant in governance to contribute effectively to the post war reconstruction and development.

We need to carry out a comprehensive needs assessment of all the sectors, and revisit the programmes initiated by the government in the NP, with the help of multilateral agencies, with the participation of civil societies, universities and public, as done during the Peace Accord period 2003/2004. Only then can we formulate effective action plans and identify and source the funds that are necessary to implement them.

The diaspora is a competitive resource we need to capitalise on. They have the technical know how, along with resources to contribute towards post-war rebuilding. They have the socio-cultural links with their motherland and also genuine interest, which are important ingredients to foster transfer of knowledge and technical know-how. Besides, GOSL does not have the financial resources and professional technical input or knowledge capital to contribute towards an effective post war recovery. We need to adopt strategies that would facilitate the participation of diaspora and lead to ‘brain gain’ situations. However, for the diaspora professionals to come over and participate in the post war recovery processes we need to have pragmatic, meaningful structures and modalities in place to ensure their security, safety, motivation and participation. How can we encourage the return of diaspora mem-

bers when we take steps to prohibit dual nationality (except in the case of a privileged few)? A transparent screening process can address any security considerations.

On a positive note, during my recent discussions with the President, in the presence of his Secretary, the Secretary to the Treasury and the Secretary to the Cabinet, we discussed the mutual benefits that could be reaped by the Central Government and the Northern Provincial Council by allowing a smooth flow of funds from our brethren abroad, through State organs. One of the difficulties faced by us was the delay in Donor monies reaching us. Since valuable Foreign Currency could flow into the coffers of the State I said they must ensure the speedy delivery of equivalent local currency to the periphery. The President and his Advisors were seemingly very accommodative saying so long as the donations are approved in advance by the State the passage of the finances to their ultimate destination would be unhindered. This is a positive move and I remain hopeful that we could progress on this front.

Let me conclude by making a request to you - the academic community and the intelligentsia of society:

- ◆ Exert your influence on the Southern polity to make them understand the needs of the North and East in the post-war context.
- ◆ Counter the false propaganda carried out in the Sinhalese and English media by explaining that the Northern polity is committed to non-violence and a political settlement within a united Sri Lanka.
- ◆ Act as leaders across ethnic divide who could engage in and enrich debates in the public sphere on critical issues of national importance.

- ◆ Ensure that you promote and support the Rule of Law, democracy and fundamental freedoms.
- ◆ Foster a climate to come up with innovative models of co-operation and governance models between the provincial councils and central government to enable each province to develop based on its needs and aspirations in keeping with democratic governance principles.
- ◆ Use your persuasive skills to persuade the Governments to keep their promises and commitments. If they do Sri Lanka would become a better place to live in!

As Einstein said fundamental problems we face today cannot be solved by the same level of thinking we were at when we created it! What is needed now is a shift in paradigm and you are best placed to provide it!

Thank you.

Justice C.V.Wigneswaran

Keynote : Address delivered by Justice C.V.Wigneswaran, Chief Minister, Northern Provincial Council at the Taj Samudra Hotel on 13th February 2014 at The National conference on the Theme “Postwar Socio Economic Development” Organised by University Grants Commission.

துரித மாகாண அபிவிருத்தி - முன்னேற்றத்தின் மார்க்கம்

கெளரவ தவிசாளர் அவர்களே! சிறப்பு விருந்தினர்களே! எனது சகோதரர்களே! சகோதரிகளே!

பல்கலைக்கழக மாணிய ஆணைக்குழுவின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் இலங்கையின் கல்விசார் சமூகத்தினரால் “துரித மாகாண அபிவிருத்திக்கான முன்னேற்றப் பாதை” என்னும் தொனிப்பொருளில் இன்றைய முக்கிய உரையை நிகழ்த்துமாறு அழைக்கப்பட்டமையையிட்டு நான் பெருமைப்படுகின்றேன். தவிசாளர் அவர்கள் அறிஞர் என்ற முறையில் என்னை அழைத்தாகவும் அரசியல்வாதியாக அல்ல என்றும் கூறினார். ஆனால் அரை நூற்றாண்டு காலம் சட்டத்தரணியாகவும், கால்நூற்றாண்டுக் காலம் நீதிபதியாகவும் எனது வாழ்க்கைக்குத் தொழிலை நான் கழித்துள்ளேன். அரசியல்வாதியாக நான் ஆறுமாத காலந்தான் செயற்பட்டுள்ளேன். இருந்தும் அரசியல் வாழ்க்கைக்கே அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளதை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை என்பதைச் சொல்லி வைக்கின்றேன்!

போருக்குப் பின்னரான கால கட்டச் சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்தியும் புலம்பெயர்ந்தோருடனான உருப்படியான உறவும் என்பதே இந்த மாநாட்டின் தொனிப்பொருளாக அமைந்துள்ளது.

இத் தொனிப்பொருள் வடமாகாண சபைக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, காலத்திற்கு உசிதமானது என்பதே எனது கருத்தாகும். இத் தொனிப்பொருளில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நான்கு அம்சங்கள் உள்ளனடக்கப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பத்திலேயே இதுபற்றி குறிப்பிடுவது சாலச் சிறந்தது எனக் கருதுகின்றேன்.

முதலாவது: தற்போதைய பின்னணியை “முரண்பாடுகளுக்கு பின்னரான” என்று கூறாமல் “போருக்குப் பின்னரான” என்று நீங்கள் சரியாக அறிமுகம் செய்துள்ளீர்கள். முரண்பாடுகளுக்குக் காரணமான பிரச்சினைகளுக்கு அவசியமான அரசியல்தீவு இதுவரை எட்டப்படவில்லை என்ற காரணத்தினாலேயே இதனை நான் குறிப்பிடுகின்றேன். துறதிர்ஷ்டவசமாக அரசியல் தீவு தொட்பாக இன்றும் தென்னிலங்கையில் நிலவும் கருத்தியல், ஆரம்பத்திலேயே வன்முறை ஏற்படுவதற்கு

அடிப்படையான காரணிகளுக்கு சமமான ஒர் நிலைமையை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க முயற்சிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இது பிறபோக்குத் தனமானதாகும்.

இரண்டாவது: போருக்குப் பின்னரான நிலைமையை கவனித்துப் பரர்க்கையில் பொருளாதார அபிவிருத்தி மீது கவனம் செலுத்துவது மிகவும் உசிதமானது. வேறு எந்தப் பிரதேசத்தையும்விட யுத்தத்தினால் பாரிய பாதிப்பை அடைந்துள்ள, அதேசமயம் உளவியல் ரதியாகவும் / சமூக முரண்பாடுகள் காரணமாகவும், வாழ்வாதார மார்க்கங்கள் முறிந்து போயுள்ள நிலையில் சமூகக் கலாசார பிரச்சினைகள், சுற்றாடல் பிரச்சினைகள், சட்டத்தின் ஆதிபத்தியம் சம்பந்தமான குறைபாடுகள் உயிர்பாதுகாப்புப் பிரச்சினைகள் ஆகிய பல்வேறு தேவைகள் காரணமாகவும் வடமாகாணத்திற்கு முழுமையான தொலைநோக்கு கட்டாயமாகத் தேவைப்படுகின்றது.

மூன்றாவது: இலங்கைக்கும் புலம்பெயர் சமூகத்திற்குமிடையே ஒரு சாதகமான உறவையிட்டு கவனம் செலுத்த வேண்டியது புத்திசாலித்தனமாகும். அரசுக்குரித்தான் நிதி வளம், தொழில்சார் தொழில்நுட்பம் மற்றும் அறிவு என்பவற்றை மாத்திரம் பயன்படுத்தி, போருக்குப் பின்னரான புனர்நிர்மாண நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் அரசு மேற்கொள்ள முடியாது. போரினால் அழிந்து சிதைந்த ஒரு சமூகத்தை மீளக் கட்டியெழுப்பும் செயல்முறையில் பங்காளர்கள் உணர்வுபூர்வமான உறவு கொண்டவர்களாக செயற்படுவது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

இறுதியாக, துரிதமான மாகாண அபிவிருத்தி பற்றி ஏற்பாட்டாளர்கள் விசேட கவனம் செலுத்தியுள்ளனமையையிட்டுப் பாராட்டுகின்றேன். துரிதமான மாகாண அபிவிருத்தி என்ற சொற்றொட்டி, போரினால் அழிந்து சிதைந்து போன ஒரு சமூகத்தின் சிக்கலான உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவையை வெளிப்படுத்துகின்றது. இலங்கையின் முக்கிய தலைவர்களும், கொள்கை வகுப்பாளர்களும், போரினால் அழிந்த ஒரு சமூகத்தை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கும் புனர்நிர்மாண நடவடிக்கைகளில் இங்கவும் நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான தீர்வுகள் பொருத்தமுடையன என்ற அடிப்படைக்குப் பதிலாக, விசேடமாக

வடமாகாணத்தின் போருக்குப் பின்னர் அப் பிரதேசத்திற்கே உரித்தான தேவைகளின் குணாம்சங்களைப் புரிந்துகொண்டு செயலாற்று வேண்டியது கட்டாயமாகும்.

தொனிப்பொருளில் கருதப்பட்ட அடிப்படை நான்கு கருத்துக்களையும் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூற விரும்புகின்றேன். நாம் இன்று போருக்குப் பின்னரான ஓர் யுகத்திலே வாழ்ந்து வருகிறோம். முரண்பாடுகளுக்குப் பின்னரான காலத்தில் வாழவில்லை. எனவே முரண்பாடுகளுக்குக் காரணமான விடயங்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அடுத்து

பொருளாதார அபிவிருத்தி அடிப்படைத் தேவையாகும். ஆகவே, இதற்கு ஓர் ஒட்டுமொத்தமான அனுகுமுறை தேவை.

முன்றாவதாக புலம்பெயர் சமூகத்தின் துணையை நாடுவதும் எமக்கு முக்கியமானது. அதேசமயம், ஒரே தேசிய முன்மாதிரி எல்லோருக்கும் பொருத்தமானதென்ற அனுகுமுறை ஏற்றுதல்ல. இந்த அடிப்படையில் இருந்துகொண்டே எனது உரையை நிகழ்த்த விரும்புகின்றேன்.

எந்தவொரு பிரச்சினையாக இருப்பினும், முழுமையைப் புரிந்துகொள்ளாமல், அதற்கான தீர்வுகளைப் பெற முடியாது. எனவே, தற்போது வடமாகாணத்தின் அடிமட்டத்தில் நிலவும் நிலைமையைப் பற்றிய ஒரு சாராம்சத்தையும், வடமாகாணத்தில் செய்ய வேண்டுமென நான் கருதுகின்ற, நிரந்தரமான அபிவிருத்தி பற்றிய கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட, பயனுறுதி வாய்ந்த நடைமுறைச் சாத்தியமான நடவடிக்கைகளைப் பற்றியும், விளக்கிக் கூறுவதற்கு விழைகின்றேன்.

வடமாகாணத்தின் தற்போதைய நிலைமை

கொள்கைகளின் தோல்வி காரணமாகவும் வேறு வகையான முக்கிய பிரச்சினைகள் காரணமாகவும் வடமாகாணத்தின் அபிவிருத்தி செயலிழந்துள்ளது. முதலில் கொள்கைகளின் தோல்விகளுக்கான காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். கொள்கைகள் தோல்வியடைந்த முன்று சந்தர்ப்பங்கள் பின்வருமாறு: முதலாவதாக இலங்கையில் நிலவும் பன்மைத்துவ அடையாளங்களை தூதிர்ஷ்டவசமாகப் பெரும்பான்மை ஆதிபத்தியம்

கைவிட்டு விட்டதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவதாக பொதுமக்களை மையப்படுத்தாத வரலாற்று ரீதியான முட்டாள்தனங்கள். மூன்றாவதாக, பாதுகாப்பையும் சுதந்திரத்தையும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாகக் காணாது அதற்குப் பதிலாக முரண்நிலையான எண்ணக்கருக்களாகப் புரிந்துகொண்ட துரத்திருஷ்டவசமான கொள்கைகளாவன.

நாம் சுதந்திரம் பெற்று சிறிது காலத்தின் பின்னர், அரசியல் காரணங்களின் நிமித்தம் பன்மைத்துவ அடையாளம் என்ற எண்ணக்கருவைக் கைவிட்டு விட்டு இனத்தையும், மதத்தையும் மையப்படுத்திய கொள்கைகளைப் பின்பற்றத் தொடங்கி பெரும்பான்மை அபிலாவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தோம். ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின், மொழி மற்றும் / அல்லது மதக் குழுமத்திற்கு உரித்தான் “ஸ்ரீ ஸங்கா” என்ற அடையாளத்தை நாம் உருவாக்கிய காரணத்தினால், அந்த மாதிரியிடன் உள்ளடங்காத சகல மக்கள் பிரிவினருக்கும், தாம் அதனோடு உள்ளடக்கப்படாத ஒரு பிரிவினர் என்று உணர்வு அவர்களிடையே ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1948 இல் நடைமுறையில் இருந்த அரசியலமைப்பின் 29 ஆவது உறுப்புரை பாரதாரமான முறையில் மீறப்பட்டு, 1972ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின் மூலம் ஸ்ரீ ஸங்கா அரசின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இலங்கை அனைத்துப் பிரஜைகளுக்கும் உரித்தானது என்ற உணர்வு இதன்மூலம் இல்லாதொழிக்கப்பட்டது. சட்டத்தின்மூலம் இலங்கைச் சமூகம் பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இது நடந்ததோடு பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேராத மக்கள் பிரிவினர் அதிகளவில் வாழ்ந்த வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் புரக்கணிக்கப்பட்டன. 1957 இல் (பண்டாரநாயக்க-சௌவநாயகம் ஓப்பந்தம் கிழித்தெறியப்பட்டதோடு) வடமாகாணம் குறைந்த கவனத்திற்கு உரித்தான பிரதேசம் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. 1977 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட திறந்த சந்தைப் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்கள் மூலம் வடமாகாணத்திற்கும், கிழக்கு மாகாணத்திற்கும் மிகக் குறைந்த கவனிப்பே வழங்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு மாகாணங்களைச் சார்ந்த பிரஜைகள் இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாகவே கணிக்கப்பட்டனர்.

பொது அபிலாவைகளுக்கு முரணான வகையில் போருக்குப் பின்னர் இனப் பிரச்சினை மேலும் நீவிரமடைந்தது. இனப் பிரச்சினைக்குக் காரணமான விடயங்கள்மீது கவனம் செலுத்தாத காரணத்தினால் நிலைமை மேலும் மோசமாகியது. நாம் எல்லோரும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள்

என்றும், சிறுபான்மை இனம் என்ற ஓர் இனம் இல்லையென்றும் கூறப்பட்டது மாத்திரமல்லாமல், தேசிய கீதம் பெரும்பான்மை இனத்தின் மொழியிலேயே பாடப்பட வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளின்போது அது பொதுமக்களை மையப்படுத்தாமல், மேல் மட்டத்தில் இருந்து கீழ் மட்டத்திற்கு கவனம் செலுத்தப்பட்ட ஒரு நடைமுறையாகவே, கருதப்பட்டதன் காரணமாக மற்றுமோர் தோல்விகரமான ஒரு கொள்கை அமுலாக்கப்பட்டது. வடமாகாண சபை அரூம்பித்தபின் பரந்துபட்ட தேவைகளை மதிப்பாய்வு செய்யும் ஓர் ஆய்வின்போது, வவுனியாவின் விவசாயிகளின் தேவைகளை ஆராய் வேண்டுமென நான் ஆணையிட்டேன். ஆய்வின்போது ஓர் விவசாயி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார், “எனது வயது 70. எமக்கு என்ன தேவையென ஒரு அதிகாரம்படைத்தவர் முதன் முதலிலே என்னிடம் கேட்கும் கேள்வியாக இது அமைகிறது. இதுவரை அனைத்தும் எம்மீது மேலிருந்து சுமத்தப்பட்டே நடந்தேறியது.” தூர்திரஷ்டவசமாக யுத்தம் ஓய்ந்தபின்றை நிலைமை மேலும் மோசமாகியது. வடமாகாணம், ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் செயற்படுத்தப்படும் ஒரு பிரதேசமாக மாறியது. 2009 இல் ஜனாதிபதி செயலணி அமைக்கப்பட்டபோது ஒருங்கிணைந்த செயற்றிட்டம் தொடர்பாக பொதுமக்களிடமோ அல்லது அவர்கள் தெரிவு செய்த பிரதிநிதிகளிடமோ எதுவிதக் கேள்வியும் கேட்கப்படவில்லை. இந்த வேற்றுமையானது, மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த அதிகாரங்கள் “திவி நெகும்” (வாழ்வெழுச்சி) சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதோடு மேலும் குறைந்ததால், உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

அரசு அமுல்படுத்தும் தற்போதைய தேசிய நிகழ்ச்சித்திட்டம், போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களால் தேசிய மற்றும் மாகாண சபைத் தேர்தல்களின்போது அரசாங்கத்தைத் தோல்வியறுச் செய்த அம்மக்களின் ஆணையைப் பொருப்படுத்தாமல், அரசு தொடர்ந்தும் தமது அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலை அமுல்படுத்தி வருவதற்கு இடம் அளித்து உள்ளது. வெற்றியாளர் தோல்வி அடைந்தவர் மீது காட்டும் பரிவு போல் பாசாங்கு காட்டி உண்மையான மக்களின் தேவைகளையும் அவர்களின் மனக்குறைகளையும் புறக்கணித்து அரசாங்கத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வழிவகுக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுமக்களுடனான நட்புச்சியான அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்களுக்குப் பதிலாக மத்திய அரசாங்கத்திற்குச்

சார்பான் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மீதே கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. உண்மையில் பாரிய கருத்திட்டங்களும் அதனோடு இணைந்த உடன்பாடுகளும் பண்ட தேவதையின் சிறப்புமிகு நண்பர்கள் தானே!

2013 செப்டெம்பர் மாதத்தில் இடம்பெற்ற மாகாண சபைத் தேர்தலின்போது, கட்டுமான நடவடிக்கைகளுடன் கூடிய போருக்குப் பின்னரான அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சி நிரலை மேற்கொள் காட்டி, இராணுவத்தினதும், அரசு இயந்திரத்தினதும் உதவியுடன் அரசு வாக்கு வேட்டையில் ஈடுபட்டது. எமது கட்சி அளப்பரிய தடைகளை எதிர்நோக்கிய போதிலும், வடமாகாண மக்களின் அமோக வெற்றியை நாம் ஈட்டினோம். எமது தேர்தல் விஞ்ஞாபந்த்தில் உள்ளடக்கிய உறுதியினரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாம் இந்த அமோக வெற்றியை ஈட்டினோம். கட்சி தாவுபவர்களை அணிதிரட்டி இவ் வெற்றியை நாம் ஈட்டவில்லை. வடமாகாண தேர்தலின் பெறுபேறாக, “முதலில் நெடுஞ்சாலைகள், இரண்டாவதாகப் பொதுமக்கள்” என்ற அனுகுமுறையை மக்கள் நிராகரித்தனர். உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி அனாவசியமானதென்றோ வடமாகாணத்து மக்கள் இந்த நெடுஞ்சாலைகள்மூலம் எதுவித பயணமும் அடையவில்லை என்றோ இதன்மூலம் நாங்கள் கட்டிக்காட்டவில்லை. வடமாகாணத்தில் கணிசமான அளவு உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் - தார் போடப்பட்ட தெருக்கள், கிளிநூச்சி வரை புகையிரதப் பாதையை நீடித்தல், சாவகச்சேரி வரையிலான புகையிரத மார்க்கத்தை குடாநாட்டில் நீடித்தல் மற்றும் சர்வதேச உதவிகளைப் பயன்படுத்தி மேலும் பல பிரதேச ரீதியான கருத்திட்டங்களை அமுல்படுத்துதல் போன்றவெற்றை நாம் நிராகரிக்கவில்லை. ஆனால், தூரதிரவீடுவசமாக இவற்றின் உண்மையான பயண எமது மக்கள் முழுமையாக அடையவில்லை. நெடுஞ்சாலைகளை அமைக்கும்போது அவ்வந்தப் பிரதேசத்து மக்களின் உழைப்பு பயன்படுத்தப்படவில்லை. பொதுமக்களுக்காகப் பாதைகள் என்ற மனப்பாங்கு இருந்திருப்பின் பொதுமக்களின் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டிருக்க முடியும். பிரதேசத்து மக்களுக்கு தொழில் வழங்குவதன்மூலம் போருக்குப் பின்னரான குழலுக்கு விசேட முக்கியத்துவம் வழங்கி இருக்க வேண்டும். அபிவிருத்தி என்பது அதன்மூலம் பயன்பெறும் பொதுமக்களின் அபிலாஷைகளுடன் பின்னிப் பிணைந்திருக்க வேண்டும். வெளியார் அங்குள்ள பொதுமக்கள் மீது தாம் விரும்பியவற்றைத் திணிக்கக் கூடாது.

தற்போது சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்தியைத் தீர்மானிக்கும் நடவடிக்கைகள் பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகளின் பங்களிப்புடன் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. இதற்கு இரண்டு காரணிகள் உண்டு. ஒன்று அரசியல் காரணி. அதாவது வெற்றிவாகை ஞாயிவருக்கும் தோல்வி கண்டவருக்குமிடையிலான வெறுபாட்டை தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற அரசியல் நிலைப்பாடாகும். இரண்டாவது, வடமாகாணத்தின் ஆதிபத்தியத்தை மத்திய அரசாங்கம் தமிழ்சௌ வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற அபிலாகையாகும். அரசியலமைப்பின் 13 ஆவது திருத்தத்திற்கே உரித்தான் குறைபாடுகள் காரணமாகவே இது சாத்தியமாகி உள்ளது. வடமாகாண சபை வடமாகாணத்தின் சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் அர்த்தபுஷ்டியுடன் பங்குபற்றுவதற்கான தடை இதன்மூலம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாதுகாப்பும், ஐந்நாயகச் சுதந்திரமும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட நிலைகளைக் கருதுவதே கொள்கைகளின் தோல்விக்கு மூன்றாவது காரணமாக அமைந்துள்ளது. ஆணாலும் அது அவ்வாறில்லை. இவை உண்மையிலேயே ஒன்றுக்கொன்று குறைநிரப்புகின்ற காரணிகளாகும். இரு வெவ்வேறு பகுதிகளாகக் கருதப்படவேண்டியவையல்ல. ஐந்நாயகச் சுதந்திரம் தேசிய பாதுகாப்பிற்குத் துணைபோக வேண்டியது என்பதை உணர வேண்டும். இரண்டு குறிக்கோள்களையும் அடைவதையே நாம் இலக்காகக் கொள்ள வேண்டும். அடிப்படைச் சுதந்திரத்தை ஒதுக்கு வதற்காக தேசிய பாதுகாப்பை ஒரு காரணியாக மாற்றிக் கொள்ளக் கூடாது. இதற்கான ஓர் உதாரணத்தைக் கூறுகின்றேன். 2009 மே மாதத்தில் சுமார் 350,000 மக்கள் திறந்தவெளிச் சிறைச்சாலைகளில் சிறைவைக்கப்பட்டனர். அவர்களை விடுவிப்பதற்கோ அல்லது விளக்க மறியலில் போதிய காரணங்களுடன் வைத்திருப்பதற்கோ ஒரு சட்டபூர்வமான அடிப்படையை உருவாக்கிக்கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சி தேசிய பாதுகாப்பு என்ற தர்க்கத்தின்மீது பறுக்கணிக்கப்பட்டது. தேர்தல் நெருங்கியபோது டிசெம்பர் மாதத்தில் திடீரென 200,000 பேர் விடுவிக்கப்பட்டனர். தேசிய பாதுகாப்பு குறிக்கோள்களில் திடீரென எவ்வாறு மாற்றம் ஏற்பட்டது? இத் தீர்மானத்தை ஒன் முன்கூட்டுயே எடுக்க முடியவில்லை. அரசியல் குறிக்கொள்களையும் பாதுகாப்புத் தேவைகளையும் சம்பங்காளர்கள் என்று கருதி நெகிழ்ச்சியான போக்கைக் கடைப்பிடிக்க முன்வரும் அதே நேரம் ஐந்நாயகம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு

அரசியல் குறிக்கோள்களுக்கு ஒப்பான ஒரு நிலையை வழங்க நாம் முன்வருவதீல்லை.

வடமாகாணத்தில் நிலைகொண்டுள்ள இராணுவத்தைக் குறைக்குமாறு அடிக்கடி கோரிக்கை விடுப்பதால் நான் கடும் விமர்சனத்திற்கு ஆளாகியுள்ளேன். மேற்படி இராணுவத்தைக் குறைப்பது தேசிய பாதுகாப்பிற்கு உசிதமானது அல்ல என்ற அடிப்படையிலேயே இவ் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், அன்றையில் அதிமேதகு ஜனாதிபதி தெல்லிப்பளையில் இடம்பெற்ற ஒரு பகிரங்கக் கூட்டத்தின்போது வடக்கில் சுமார் 12,000 படையினர் மாத்திரம் நிலைகொண்டுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டார். அதன் பின்னர் அன்மித்த நாளோன்றில் வடமாகாணத்தில் 70,000 படையினர் நிலைகொண்டுள்ளதாக ஜனாதிபதிச் செயலாளர் குறிப்பிட்டார். இருவரது தொகைகளும் முரண்படுகின்ற அதேவேளை 12,000 படையினர் போதும் என்பதே ஸ்ரீ லங்காவின் சகல சேனைகளதுந் தலைவரது நம்பிக்கையாகும். அவ்வாறாயின் 70,000 படையினர் ஏன் நிலைகொண்டுள்ளனர் என்ற வினாவை நாம் கேட்க வேண்டியுள்ளது. படையினர் என்னிக்கையில் சொல்லப்படும் குளுப்பாடு காரணமாக 150,000 பேர் அல்லது அதற்குக் கூடிய தொகையினர் இருக்கின்றனர் என்ற எமது மதிப்பீட்டுக்கூடச் சரியானது என்று கொள்ளுதிடமிருப்பதை எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அடிப்படைச் சுதந்திரத்தையும், தேசிய பாதுகாப்பையும் நேர்மையாக உறுதிப்படுத்துவதாயின் இந்த விவாதம் எழுமாட்டாது எனது தர்க்கமாகும்.

இப்பேர்ப்பட்ட கொள்கை அடிப்படையிலான தோல்வி அன்றாடப் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு உருமாற்றும் செய்கிறது?

படையினர் கோல்வு(golf) விளையாட்டுத் திடல்களையும், சுற்றுலா விடுதிகளையும் பராமரித்து வரும் அதே வேளையில் பாரிய வாணிப நடவடிக்கைகளிலும் வட இலங்கையில் ஈடுபடுவேனர். இவை காரணமாக, பொது மக்கள் இத்துறைகளில் பிரவேசிக்க முடியாதுள்ளது. மக்களிடம் இருந்து வரக்கூடிய வாணிப போட்டி நிலைமை தடுக்கப்படுகிறது. १ 9 பாதையில் காணப்படும் தேநீர்க் கடைகள்கூட படையினரோ அல்லது அவர்களுடைய உறவினர்களோ, நண்பர்களோ நடத்திச் செல்லும் தொழில் முயற்சிகளாக உள்ளன. நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ படையினரின் இந்த ஈடுபாடுகள் காரணமாக ஒழுக்கவீணங்கள் அதிகரித்துள்ளன.

பெண்கள் விபச்சாரத் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்குத் தூண்டப்பட்டுள்ளனர். நிர்வாகத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் படையினர் தமது செல்வாக்கைச் செலுத்தி வருகின்றனர். மாகாண சபை ஆட்சியில் படையினர் தமது செல்வாக்கைச் செலுத்தி வருகின்றனர். குடாநாட்டில் சுமார் 6,000 ஏக்கர் காணிகள் படையினரால் கையகப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. அங்கு வாழ்ந்த குடிமக்களின் குடியிருப்புக்கள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசு மற்றும் படையினரின் பிரதானிகள் வடமாகாணத்திற்கு வருகை தரும்போது, அவர்களது சுகபோகத்திற்காக மானிகைகள் போன்ற கட்டடங்கள், கோல்லு(golf) விளையாட்டுத் திடல்கள், நீச்சல் தடாகங்கள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. வன்னி மாவட்டத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட மக்களின் காணிகளில் படையினர் விவசாயம் செய்து அறுவடையை அக்காணிகளுக்குச் சொந்தக்காரர்களான மக்களுக்கே விற்பனை செய்கின்றனர். குறிப்பாக வவுனியா, மூல்லைத்தீவு, மன்னார் ஆகிய மாவட்டங்களில் படையினர் தமது பலப் பிரயோகத்தைப் பயன்படுத்தி, மென்மேலும் காணிகளைக் கபளீகரம் செய்து வருகின்றனர்.

அண்மையில் இரண்டு இந்துக் கோயில்களும், இரண்டு பாடசாலைகளும் இராணுவத்தினரால் தற்றமாக்கப்பட்டன. வடமாகாணத்தின் முதலமைச்சர் என்ற வகையில் நடந்த சம்பவத்தைப் பார்வையிட நான் சென்றபோது, படையினரால் தயவுடன் திருப்பி அனுப்பப்பட்டேன். பாதுகாப்புச் செயலாளரின் அனுமதியைப் பெற்று பார்வையிடுமாறு எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. யாழ் பாதுகாப்புச் சேவைகளின் தலைமைப்பீட்டத்தின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படும் “தள் செவன்” (பண்ண நிழல்) என்ற ஹோட்டலில் தென்னிலங்கையில் இருந்து வருகை தந்த எனது நண்பர்கள், பாதுகாப்புச் செயலாளரின் அனுமதி கோராமலேயே மேற்குறிப்பிட்ட இடத்தைப் பார்வையிட முடிந்ததாக நான் அறிந்தேன். “தூய்மையான அழகிய சுற்றாடலின்கீழ், கடற்கரையில் அமர்ந்துகொண்டு மகிழ்ச்சியான கடற்காற்றை அனுபவிக்கக் கூடிய யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்த ஒரே விடுமுறை விடுதி “தள் செவன்” என்று மேற்படி ஹோட்டலின் இணையதளத்தில் மிகப் பெருமையுடன் விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேற்படி தமது காணிகளில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட பிரதேச மக்களின் விரக்தியும் அதிருப்பியும் எப்படி இருக்குமெனச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இம் முன்று கொள்கைகளின் கூட்டுக்குறைபாடு துரித அபிவிருத்தி அல்ல ஏதோவொரு வகையான அபிவிருத்தி மீதான நம்பிக்கையைக்கூட சிதற்றித்துள்ளது. வடமாகாண மக்களின் மனக் குறைகளை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து பிரச்சினை மேலும் உக்கிரமடைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். மிகப் பாரதூரமான பிரச்சினைகளை ஆராய்வதற்கு முன்னர், ஆட்சியாளர்களும், கொள்கை வகுப்பாளர்களும் பிரச்சினைகளையிட்டுக் கவனம் செலுத்தும் போது, வடமாகாணத்தின் பின்னணியைக் கவனத்தில்கொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வடமாகாணம் சாதாரணமானதோரு சமூகம் அல்ல என்பதை ஆட்சியாளர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அது, அடுத்த மனித அழிவு எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கும் எனக் கூறுமுடியாத ஒரு நிலையில் இருந்து வந்துள்ளது. தினசரி மின்சார வேகத்தில் பாரிய சத்தத்துடன் உயரே பறக்கும் விமானங்களைக் கண்டு அச்சமடைந்த ஒரு சமூகமே யாழ் சமூகம் என்பதை நாம் மறந்து விடமுடியாது. இச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தமது உறவுகளையும், நன்பர்களையும் இறந்த பிரேதங்களாகவோ அல்லது பாரிய காயப்பட்டவர்களாகவோ அந்தந்த இடங்களிலேயே கைவிட்டுச் செல்ல வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த காரணத்தினால் மிகவும் மனம்நொந்த நிலையில் வாழ்கின்றனர். அச் சூழ்நிலை உருவாக முன்னர் இவர்கள் தாம் பிறந்த பிரதேசங்களில் குறிப்பிட்டாவு வசதிகளுடன், அமைத்தியான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தவர்கள். ஆனால், போர்க்காலத்திலும், போருக்குப் பின்னரும் தமக்குப் பழக்கப்படாத சூழலில் செய்யுக்கையான வாழ்வையும், சுகாதாரத்திற்குக் கேடான நிலைமைகளின்கீழும் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றார்கள். அவர்கள் தமது பாரம்பரிய மன்னில் இருந்தும், பண்பாட்டில் இருந்தும் வேரோடு பிடிக்கி எறியப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்களுக்குத் தமது காணிகள் அடையாளத்தின் சின்னம் மாத்திரமல்ல அவை அவர்களின் பாதுகாப்பினதும், வருமான மார்க்கத்தினதும் அடிப்படைகளாக இருந்து வந்தவை. அவை அவர்களிடம் இருந்து பறிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமாகாணத்தில் வாழும் மக்களின் தூரத்திரவுஷ்டவசமான நிலைமை இதுவே.

பொதுமக்களின் விசேட சில பிரச்சினைகளைப் பற்றி தற்போது கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றேன். இராணுவமயமாக்கலினதும், காணிகளைப் பறிமுதல் செய்வதன் மூலம் ஏற்படும் வேதனையைப் பற்றியும் நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஜனநாயக நடைமுறையோ

அல்லது ஜனநாயகச் சூழலோ இல்லாமை மற்றுமொரு விடயமாகும். சட்டத்தின் ஆதிக்கம் அனேகமாக செயலிழந்துள்ளது. "மக்கள் பயமின்றி வாழுகின்றனர்" என்று கூறுக் கூடிய ஒரு மனித பாதுகாப்பு நிலையை இல்லாதொழில்துள்ளது. "ஆமர்த்ய சென்"(Amartya Sen) கூறியுள்ளது போல, சுதந்திரம் என்பது, சமூக மற்றும் பொருளாதார நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் இறுதி இலக்கைப் போலவே பொதுவான நலன்புரியை அடைவதற்கான விணைத்திற்கு கொண்ட மார்க்கமாகவும் அமைதல் வேண்டும். சந்தை போன்ற சமூக நிறுவனங்கள், அரசியல் கட்சிகள், சட்டவாக்கத்துறை, நீதித்துறை மற்றும் ஊடகங்கள் ஒரு மனிதனது தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை வலுவுட்ட வேண்டும். அதன்மூலமே அபிவிருத்திக்கு பங்களிப்புச் செய்ய முடியும். சமூக விழுமியங்கள்மூலம் இவை பராமரிக்கப்பட வேண்டும். விழுமியங்கள், நிறுவனங்கள், சுதந்திரம் மற்றும் அபிவிருத்தி என்பன பிரிக்க முடியாமல் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதமில்லாமல் அபிவிருத்தியை எதிர்பார்க்க முடியாதென அவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

1990 இல் வடமாகாணத்தில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான மூஸ்லீம் மக்கள் உட்பட, உள்ளாட்டில் இடம்பெற்றத பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் தமது குடியிருப்புப் பிரதேசங்களில் மீளக் குடியேற்றப்பட வேண்டும். 1983 முதல் தமிழ்நாட்டு முகாம்களில் தங்கி வாழும் இலங்கை மக்கள் மீண்டும் இலங்கைக்கு வரும் அபிலாஷையைப் பெறும்பாலும் கைவிட்டுள்ளனர். ஆனால் அவர்களைத் திரும்ப வரச் செய்ய வேண்டும். அதேசமயம், பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது, தமது எதிர்காலம் என்னவென்று அறியாத ஆயிரக் கணக்கான இளைஞர்களும், யுவதிகளும் சிறைக்கூடங்களில் அவல் வாழ்க்கையை நடத்த நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர். இந் நிலைமைகள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட நப்ரகஞ்சுக்கு மாத்திரமல்லாது அவர்களது குடும்ப உறவினர்கள்மீதும் வடமாகாண மக்கள் மீதும் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

கிராமியப் பொருளாதாரம் கிராமங்களில் இருந்து தூர விலகியுள்ளது. பொருளாதாரத்தை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கும், அபிவிருத்தி நடவடிக்கை களை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கும் அவசியமான அடிப்படை உட்கட்ட மைப்பு வசதிகள் கிடையாது. பிரதேசத்தின் மீனவர்களுக்கு பல்வேறு

தடைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமாகாணத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக மீண்டிடத் தொழிலில் ஈடுபட்ட மீனவப் பிரதேசங்களுக்கு, தென்னிலங்கையில் வாழும் மீனவர்கள் வேண்டுமென்றே தருவிக்கப் படுகின்றனர். இவை அபிவிருத்திக்கான தடைகளாகும். பெண்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நிலையிலேயே வாழுகின்றனர். கமார் 150,000 படையினர் வடமாகாணத்தில் நிலைகொண்டுள்ளனர். இந் நிலையில் இளம் விதவைப் பெண்களும், ஏனைய யுவதிகளும் பாதுகாப்பாக வாழ முடியுமென நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா? பாலியல் துன்புத்தல்களும், வீட்டு வன்முறைகளும் தொடர்ந்து அதிகரித்து வருகின்றன.

யாழ் மாவட்டத்தில் புற்றுநோயும், தூப்மையற்ற குடிநீர் காரணமாக சிறுநீர்க் கோய்களும் நெருப்புக் காய்ச்சலும், மிகத் தூரிதமாகப் பரவுகின்றன. இந் நிலையில் இருந்து மீள்வதற்காகத் தந்தொலை செய்வதற்கு பலர் துணிகின்றனர். ஏனைய மாவட்டங்களைவிட வியாபாரிகளினதும், பெண்களினதும், மாணவர்களினதும் தற்கொலை எண்ணிக்கை வடமாகாணத்தில் மிக அதிகரித்துள்ளது. தனிப்பட்ட, குடும்ப மற்றும் சமூக மட்டத்தில் சிக்கலான உள்ளியல் மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகள் போருக்குப் பின்றான குழந்தையில் அதிகரித்துள்ளது. குறிப்பாக பெண்கள் தலைமை தாங்கும் குடும்பங்களில் அவர்களுடைய துன்பங்களும் துயரங்களும் தனிப்பட்ட ரீதியிலும், கூட்டாகவும் பல்கிப்பெருகி உள்ளன. பாதுகாப்பின்மை, வறுமை, தொழில்வாய்ப்பின்மை, முறையற்ற கர்ப்பங்கள், குடிப்பழக்கம், சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள், கைவிடப்பட்ட பெண்கள், குடும்பப் பினக்குகள், குடும்பத்தார் பிரிவுகள், வலது குறைவு என்பன மிக மோசமான நிலையை உண்டாக்கியுள்ளன.

முன்னேற்றப் பாதை

இத்தகைய சிக்கல்கள் சம்பந்தமாக அமுலாக்க முடியுமென நான் கருதும் வேலைத்திட்டத்தை சிறிது ஆராய்வோம். இதுபற்றிய விசேஷ கொள்கைச் சட்கத்தின் இன்றியமையா அவரியம் தற்போது எழுந்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்ட தோல்வி கண்ட கொள்கை மார்க்கத்தை திசைத்திருப்ப வேண்டியுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் அபிவிருத்தியின்போது அனைவரையும் உள்ளடக்கக் கூடிய அர்ப்பணிப்பு நிறைந்த ஓர் அனுகுமுறை, பொதுமக்களின் விசேஷ தேவைகள், சுதந்திரம்

மற்றும் பாதுகாப்புத் தேவைகளிடையே ஒரு சமநிலையை பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டியமை போன்றுமை இன்றியமையாததாவன.

அனைவரையும் உள்ளடக்கக் கூடிய அணுகுமுறையை ஆரம்பிப்பதாயின், தற்போதைக்கு அரசியலமைப்பிற்கான 13 ஆவது திருத்தத்தை முழுமையாக அமல்படுத்த வேண்டும். அதேசமயம் அரசியல் தீர்விற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். தூதிர்ஷ்டவசமாக, 2011 இலும், 2012 இலும் இலங்கை அரசுக்கும், தமிழ் தேசிய கூட்டணிக்கும் இடையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 18 சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள், எதுவிதமான தீர்வுமின்றி இன்று முடங்கிப்போடின்னன. தமிழர் தேசிய கூட்டணியின் தலைவர் தனது பாராஞ்சுமன்ற உரைகளின்போது மீண்டும் மீண்டும் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் - 1995 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் இருந்து குறிப்பிடத்தக்க அர்த்தபுஷ்டியான யோசனைகள் அரசின் முன் உள்ளன. ஆனால் குறிக்கோள்மீது நேர்மையுடன், அரசியல் திடசங்கற்பத்தோடும், அர்ப்பணிப்போடும் செயற்படுவதே இன்றைய தேவையாக உள்ளது.

மக்களின் இன்றையநிலையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதென்றால் பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகள் பெற்ற மக்கள் ஆணையையதார்த்தபூர்வமாகவும், தவறற்ற முறையிலும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதுவே பொதுமக்களின் இன்றைய விசேஷத் தேவையாக உள்ளது என்பதை வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகின்றேன். போரினால் அறிந்துபோன ஒரு சமூகத்தை வெற்றிகரமாக மீளக் கட்டியெழுப்புவதாயின், குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் பண்புகளை சரியாக அடையாளம் காணவேண்டும். போரினால் பாதிக்கப்பட்ட வேறு பிராந்தியங்களில் செய்வதைப்போல, விசேஷ கொள்கைகளை உருவாக்கி செயற்படுத்த வேண்டியுள்ளது. வடமாகாணத்தில் மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் மனிதவளர்கள் கிடையாது. பலவீனமான நிர்வாகக் கட்டமைப்பே அங்கு உண்டு. சந்தைக் கட்டமைப்பும் பலவீனமாகவே உள்ளது. இராணுவ மயமாக்கல்களின் பின்னணியிலேயே இப்பலவீனம் இடம்பெற்றுள்ளது. பொதுமக்கள் காலத்திற்குக் காலம், இடத்திற்கு இடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். போரின் அழுத்தங்களினாலும், சமூக உள்வியல் பிரச்சினைகளாலும் அம் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். செயலிழந்த சட்டத்தின் ஆதிபத்தியத்தின் கீழ்த்தான் மாகாணத்தின் நடவடிக்கைகள்

இடம்பெறுகின்றன. “அபிவிருத்தியடையும் பிரதேசங்கள்” மற்றும் “மத்திய வருமானமுடைய பிரதேசங்கள்” என்ற வரைவிலக்கணம் வடமாகாணத் திற்குப் பொருத்தமில்லை. தேசியப் பொது நியதியின் அளவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பரந்துபட்ட தேசியக் கொள்கைகளுக்கு அமைவாக அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த முடியாது.

துரத்திர்வீட்டுச்சமாக, எமக்கு கிடைத்த மக்கள் ஆணைக்கேற்ப பொதுமக்களின் கருத்துக்களை அமுலாக்குவதற்கு நாம் முயற்சிக்கையில், தேசிய கொள்கைகளின்கீழ் கட்டியெழுப்பப்பட்ட அரசின் நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு அமைய செயற்படுமாறு நிரப்பந்திக்கப்பட்டு வருகிறோம். இதற்கு உதாரணமாக, 2013 நவூம்பர் மாதத்தில் இடம்பெற்ற வடமாகாணத்தின் மாவட்ட இணைப்புக்குமுனின் சம தலைமையை வகிக்குமாறு ஜனாதிபதி எனக்கு முறைசார் வகையில் அழைப்பு விடுத்ததைக் கூறலாம்.

அக் கடிதத்தின் முக்கியமானதொரு பகுதியை நான் இங்கு மேற்கோள் காட்ட விரும்புகிறேன்.

“பெரும்பான்மை பொதுமக்களால் அங்கீரிக்கப்பட்ட ‘மகிந்த சிந்தனையின் எதிர்கால தொலைநோக்கிற்கு’ அமைய அரசும், அரசுசாரா நிறுவனங்களும் ஆரம்பித்த 2013 தொடக்கம் 2016 வரையிலான இடைக்காலத் திட்டங்களின் மாவட்ட மட்டத்திலான கூட்டுறைப்பையும், அமுலாக்கத்தையும் இணைப்பது இணைப்புக் குழுவின் பொறுப்பாகும்.

திராம் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் மற்றும் பிரதேச அபிவிருத்தி திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொதுமக்களின் பங்களிப்புடன் தயாரிக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்த மாவட்ட அபிவிருத்தி திட்டங்களைச் செயற்படுத்துவதற்கும் அதன்மூலம் எதிர்பார்க்கப்படும் இலக்குகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் அவசியமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவீர்களாயின் நன்றியுடையேன்.”

“பெரும்பான்மை பொது மக்களால் அங்கீரிக்கப்பட்ட”

என அது கூறுகிறது. இத்தகைய கோரிக்கை வடமாகாண மக்கள் வழங்கிய மக்கள் ஆணைக்கு முரணானது அல்லவா? போருக்குப் பின்னரான தேவைகளைப் பற்றி ஆராயாமல், போருக்குப் பிந்திய பின்னணியை

அதாவது இராணுவ நிர்வாகத்தினால் அடிமட்டத்தில் நிலவும் யதூர்த்தம் பற்றி ஆராயாமல் வடமாகாண மக்களின் பங்களிப்பின்றி தயாரிக்கப்பட்ட அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சி நிரல், அபிவிருத்திக்கு எவ்வாறு பங்களிப்புச் செய்யும்? இங்கு துரித அபிவிருத்திக்கு எங்கிருக்கின்றது இடம்?

2014 ஜூன் 02 ஆந் திகதி அதிமேதகு ஜனாதிபதியுடன் இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தையின் போது மேற்பாடு கடிதம் பற்றிய விடயத்தை நான் சுட்டிக் காட்டினேன். ஏனைய அனைத்து மாகாணங்களும் இந்த நடைமுறையை பின்பற்றுகின்ற காரணத்தினால் நாமும் அதைப் பின்பற்ற வேண்டுமென ஜனாதிபதி பதிலுரைத்தார். போருக்குப் பின்னரான விசேட தேவைகளுக்குப் பரிசாரமாக வடமாகாணத்தின் மக்கள் வழங்கிய மக்கள் ஆனையை பங்கேற்றுதலும், கருத்துப் பரிவர்த்தனைமூலமும் முன்னெடுத்துச் செல்ல அரசு தயாரில்லை என்பதே இதன்மூலம் கூறப்பட்டது.

மாகாண அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தவரை, ஒரே முறைமை எல்லா மாகாணங்களுக்கும் பொறுத்தமற்றது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். போரினால் அழிந்த ஒரு சமூகத்தை வேறொரு சமூகத்தைக் கவனிப்பதுபோல செயற்பட முடியாது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் “அனடோல் பிரான்ஸ்” (Anatole France) என்பவரின் நகைச்சவையான ஒரு கூற்று எனது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. “தனது கம்பீரமான சமத்துவ எண்ணக்கருவிற்கு அமைய, பாலங்களின்கீழ் நித்தியை செய்யும், வீதிகளில் பிச்சை எடுக்கும், பான் களவுடுக்கும், வறியோர் மற்றும் பணக்காரர் ஆகிய இரு தரப்பினருக்கும் சட்டமானது சமமாகத் தடைகளை விதிக்கின்றது.” எனவே நாம் தேவையான மாற்றங்களோடு அமுல்படுத்தக் கூடிய அனுகுமுறையை ஏற்க வேண்டும்.

மனித அபிவிருத்தி அறிக்கையின் ஆரம்ப ஆசிரியரான மஹ்பும் உள் ஹக் (Mahboob Ul Haq) பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ‘அபிவிருத்தியின் குறிக்கோள், மனிதர்கள் நீண்டகாலம், சுகாதாரத்துடனான சிருஷ்டிகரமான வாழ்க்கையை வாழ்க்கவிட்டு ஒரு சுற்றாடலை உருவாக்குவதாகும்.’

நான் அரசியலுக்கு வருகை தந்த பின்னர், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் மக்கள் தமது வாழ்வை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கு முயற்சிக்கையில், எதிர்நோக்கும் சவால்களையிட்டு விரிவாக எடுத்துக் கூறி உள்ளேன். எம்முள் கிடக்கும் உயர்மட்டத்திலான மனித தேர்ச்சிகளை

முன்னேற்றுவதற்கு அவசியமான சமாதானத்தையும், பாதுகாப்பையும் ஏற்படுத்தித் தரக்கூடிய ஒரு சுற்றாடலை உருவாக்கும் முயற்சியே நான் குறிப்பிடும் வழியாகும்.

பாதுகாப்பான வாழ்க்கை முறையும், குற்றச் செயல்கள் மற்றும் வன்முறைகளில் இருந்து பாதுகாப்பு, அரசியல், சமூக, கலாசாரச் சுதந்திரம் என்பவற்றை அனுபவித்தல் உட்பட தமது வாழ்க்கையை முன்னெடுத்துச் செல்ல நியாயமான வசதிகள் என்பனவே சமூக மட்டத்தில் இருந்து முன்வைக்கப்படும் எதிர்பார்ப்புக்களாகும். மாகாண மட்டத்தில், தனிச் சொத்துக்களையும், காணிகளையும் வைத்திருக்கும் உரிமை, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல், யுத்தத்தினால் பாதிக்கப் பட்டவர்களைப் பேணிப் பாதுகாத்தல், போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு புனர்வாழ்வளித்தல், முக்கிய நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்புதல் மற்றும் வினைத்திறன் கொண்ட அரசேவையை உருவாக்குதல் என்பவற்றையே அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். தேசிய மட்டத்தில் தீர்க்கப்படாமல் எஞ்சியுள்ள அரசியல் பிரச்சினைகளை பேசித் தீர்ப்பதற்கு அரசியல் தலைவர்கள் சிறந்த புரிந்துணர்வுடன் செயற்பட வேண்டும். போரின் காரணமாக தமக்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளுக்கு நடைமுறையில் தீர்வு காணுதல், காணாமற் போனோர். யுத்தத்தினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டோர் என்போருக்கு நீதி வழங்குதல் என்பனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

நாம் எதிர்காலத்தில் நடவடிக்கை எடுக்கும்போது, போருக்குப் பின்னரான சமாதானத்திற்கே உரித்தான அரசியல், மனிதாபிமான மற்றும் மனித உரிமைகள், சட்டமும் சமாதானமும் என்பன பற்றிய கவனயீர்ப்பு ஆகியவை மிக முக்கியமானவையாகும். வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் மக்களுக்கு ஜனநாயக ஆட்சிமுறையின் கீழ் அவர்களின் தேவைகள் மற்றும் அபிளாசைஷன்களுக்கு ஏற்ப அபிவிருத்திப் பாதையில் பிரவேசிப்பதற்கு அவசியமான அடிப்படைகளை அமைத்துக் கொடுத்தல் இன்றியமையாதது. இதற்கு இராணுவத்தின் பிரசன்னத்தைக் குறைக்க வேண்டும். பகுதி இராணுவ கூட்டமைப்புக்களைக் கலைத்துவிட வேண்டும். சிவில் நிறுவனங்களை இராணுவமயமாக்கலில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும். வடக்கு கிழக்கு மாகாண மக்களது பொருளாதார வாழ்க்கை இராணுவமயமாக்குவதைக் குறைக்க வேண்டும். முழுச் சமூகமும் பரந்துபட்ட முறையில் இராணுவமயமாக்கலில் இருந்து தாமதிக்காமல் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.

போருக்குப் பின்னரான மனிதப் பாதுகாப்புமீது கவனம் செலுத்தும் போது அரசு பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கத்தின் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான மணோநிலை பற்றி கவனம் செலுத்துவது முக்கிய தேவையாக அமைகிறது. இராணுவத்தை முகாம்களுக்கு உடனடியாக மட்டுப்படுத்த வேண்டும். வடமாகாணத்தில் இருந்து படிப்படியாக இராணுவம் வாபஸ் பெறப்பட வேண்டும். அடுத்தபடியாக அரசு பாதுகாப்புத் துறையில் அர்த்தபுஷ்டியான மறுசீரமைப்பு நடவடிக்கைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் இன்று நிலவும் பாதுகாப்பு கட்டமைப்போ அல்லது இத்தகைய பாரிய படையணியோ அவசியமில்லை. வரவுசெலவுத் திட்டத்தை நோக்கும்போது பாதுகாப்புப் படையினர் பெறும் நிதி ஏற்பாடுகள் மிக அதிகமானது. போருக்குப் பின்னரான ஒரு சூழ்நிலையில் படையினரை இராணுவத்தில் இருந்து விடுவித்து மீண்டும் அவர்களை சமுகமயப்படுத்த வேண்டும். அவர்களது திறமைகளுக்கும், தேவைகளுக்கும் ஏற்ப பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட அவர்களுக்கு வசதியளித்தல் வேண்டும்.

வடமாகாணத்தின் நிர்வாகத்தையும் அதன் திறன் நிலையையும் உடனடியாக வலுப்படுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது.

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக நித்த யுத்தம் காரணமாக வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் (வடமாகாண சபையை நிறுவுவதற்கு முன்பிருந்த மாகாண சபை) மூளைசாலிகளினது வெளியேற்றம், திறமையான நிர்வாகத்திற்குப் பதிலாக அரசியல் மயப்பட்ட நிலை மேலோங்கியதாகவே அமைந்திருந்தது. ஆட்சி இயந்திரம் அரசியல் மயமாக்கப்பட்டது, நல்லாட்சிக் கொள்கைகள் காற்றில் பறக்கவிடப்பட்ட நிலை, வகைப்பொறுப்புக் கூறல் செயலிழந்தது காணப்பட்ட நிலை, ஊழல்களும் மோசிடகளும் நிரம்பி வழிநிதநிலை ஆகியன அதனை செயலிழக்கச் செய்திருந்தன. எனவே தற்போதைய வட மாகாண சபை ஊழியர்களின் ஆற்றலையும், நிபுணத்துவத்தையும் மேம்படுத்த வேண்டியுள்ளது. போருக்குப் பின்னரான புனர்நிர்மாண அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளுக்கு தகைமை வாய்ந்த, நிர்வாகத்தில் கைதேர்ந்த திறமையான தொழில்சார் நிபுணர்களை தெரிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

2003 - 2004 சமாதான ஒப்பந்தம் நிலவியபோது நடைமுறைபடுத்தப் பட்டது போல சகல துறையினரும் குறைநிரப்புத் தேவைகள் தொடர்பான மதிப்பாய்வை மேற்கொண்டு, பல்தரப்பு நிறுவனங்களின் உதவியிடனும், சிவில் சமூகங்களினதும், பல்கலைக்கழக மற்றும் பொதுமக்கள் பங்களிப்பிடதனும் அரசு வடமாகாணத்தில் ஆரம்பித்த நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை நாம் மீண்டும் ஆய்வுக்குப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. பயனுறுதி வாய்ந்த நிகழ்ச்சித்திட்டங்களைத் தயாரிப்பதும், அவற்றை அமுலாக்குவதற்கு அவசியமான நிதி வளங்களை அடையாளம் காண்பதும், அத்தியாவசி யமாகும். இதன் மூலமே ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும்.

புலம்பெயர் சமூகம் நாம் பயன்படுத்த வேண்டிய ஒர் முக்கிய வளமாகும். போருக்குப் பின்னரான புனர்நிர்மாணத்திற்கு அவசியமான தொழில்நுட்பத் தேர்ச்சியும், வளங்களும் அவர்களிடம் உண்டு. அறிவையும், தொழில் நுட்பத்தையும் பகிர்வதற்கு அவசியமான ஆற்றலும், தமது தாய் நாட்டுடன் கொண்டுள்ள இறுக்கமான சமூக கலாசார உறவுகளும், நேர்மையான தேவையும் அவர்களுக்கு உண்டு. அதைத் தவிர, போருக்குப் பிந்திய வெற்றிகரமான புனர்நிர்மாணத்திற்கு அவசியமான நிதி வளங்களும், தொழில்சார் தொழில்நுட்ப உள்ளிடுகளும், அறிவும் இலங்கை அரசுக்குக் கிடையாது. எமது நாட்டைவிட்டகன்ற மூளைசாலிகளை மீண்டும் இங்கு அழைத்து வரும் வகையில் புலம்பெயர் சமூகத்தை இணைத்துக் கொள்ளும் உபாய மார்க்கங்களை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும். எவ்வாறாயினும் புலம்பெயர் தொழில்சார் நிபுணர்களை இலங்கைக்கு வரவழைத்து புனர் நிர் மாண நடவடிக்கைகளில் அவர்களை ஈடுபடுத்துவதாயின், அவர்களின் பாதுகாப்பு, இடர்காப்பு, ஊக்குவிப்பு, பங்களிப்பு என்பவற்றை உத்தரவாதப்படுத்தும் செயல்திறன் கொண்ட பொருள் பொதிந்த மூலோபாயங்களும், கட்டமைப்புக்களும் எம்மால் ஸ்தாபிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் (சிறப்புறிமைகள் பெற்ற ஒரு சிலரைத் தவிர) இரட்டைப் பிரஜா உரிமையைத் தடைசெய்வதற்கு நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் போது புலம்பெயர் சமூகம் இங்கு வருகை தருவதை எவ்வாறு தெரியமுட்டுவது?

சாதகமான ஒர் அடையாளமாக ஜனாதிபதி செயலாளர், தினைச்சேரிச் செயலாளர் மற்றும் அமைச்சரவைச் செயலாளர் ஆகியோரின்

பிரசன்னத்துடன் ஜனாதிபதியுடன் நான் மேற்கொண்ட பேச்சுவார்த்தைகளின் போது வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்துள்ள எமது சகோதரர்களின் நிதியை அரசு நிறுவனங்கள் மூலம் அனுப்பினால் மத்திய அரசுக்கும், வடமாகாணத்திற்கும் ஏற்படக் கூடிய பரஸ்பர நன்மைகளைக் குறிப்பிட்டேன். அனுப்பப்படும் பணம் எமக்கு மிகத் தாமதமாகக் கிடைத்தல் நாம் எதிர்நோக்கிய ஓர் இடையூறாகும். பெறுமதி வாய்ந்த அன்னியச் செலவானி, அரசின் நிதி மார்க்கங்களுடன் ஒன்றினைவதால் கிடைக்கும் நிதியின் உள்நாட்டுப் பண சமநிதியை மாகாணங்களுக்கு அனுப்பிவைப்பது துறிதமாகச் செய்யப்பட வேண்டுமென நான் சுட்டிக் காட்டினேன். இத்தகைய நுகொடைகள் முன்கூட்டியே அரசின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுமேயாயின் அவற்றை துறித்தப்படுத்துவதற்கு தாம் தடையாக இருக்கப் போவதில்லையென ஜனாதிபதியும் அவரதும் ஆலோசகர்களும் எடுத்துரைத்தனர். இறுதி இலக்கை நிதி தடையின்றி சென்றடைய ஆவன செய்வதாகக் கூறினார்கள். வேண்டும். இது ஒரு சாதகமான நடவடிக்கையாகும். இத் துறையில் நாம் மேலும் முன்னேறலாம் என நம்புகின்றேன்.

சமுகத்தின் கல்வியிலாளர்களாகவும், அறிஞர்களாகவும் திகழும் உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோளை விடுத்து எனது உரையை நிறைவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

- போருக்குப் பின்னரான நிலைமையைக் கருத்திற் கொண்டு வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் அவசியங்களைப் பற்றி தென்னிலங்கை மக்களுக்கு தெளிவுபடுத்த முயற்சி செய்யங்கள்.
- வடமாகாணத்தின் மக்கள் ஜக்கிய இலங்கைக்குள் அகிழ்சை ரீதியான அரசியல் தீர்விற்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துள்ளனர் என்பதை தென்னிலங்கை மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தங்கள். சிங்கள மற்றும் ஆங்கில ஊடகங்கள் மேற்கொள்ளும் பொய்ப் பிரச்சாரங்களைப் புறக்கணியுங்கள்.
- தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திருமானகருமான விடயங்களைப் பற்றி இனக்களுக்கிடையே தலைவர்களாக முன் நின்று, இனக்களுக்கிடையே பகிரங்க விவாதங்களில் இணைந்து, அவற்றைச் செழுமைப்படுத்தங்கள்.

- சட்டத்தின் ஆதிக்கம், ஜனநாயகம் மற்றும் அடிப்படைச் சுதந்திரம் என்பவற்றை வலுவூட்டி மேம்படுத்துவதை உறுதிப்படுத்துங்கள்.
- ஜனநாயக ரதியான ஆட்சி முறைக்கும், கொள்கைகளுக்கும் அமைய ஒவ்வொரு மாகாணமும் தமது தேவைகளையும், அபிலாவைக்களையும் நிறைவேசியைக் கூடிய வகையில் மாகாண சபைகளும் மத்திய அரசும் ஒத்துழைப்பையும், நிர்வாகத்தையும் மேற்கொள்வதற்கு புதிய கட்டமைப்பைச் சிருஷ்டிப்பதற்கு தகுதியான குழமைவை ஏற்படுத்துங்கள். தான் ஏற்கனவே வழங்கியுள்ள உறுதிமொழிகளையும், அற்பணிப்பையும் நிறைவேற்றுவதற்கு அரசுமீது உங்கள் அழுத்தங்களையும், ஆற்றல்களையும் பயன்படுத்துங்கள்.

நாம் எதிர்நோக்கும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை, உருவாக்குகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் எம்மிடம் இருந்த அளவு எண்ணக்கருக்கள் மூலம் அவற்றை இன்று தீர்க்க முடியாதென ஐன்ஸ்ரென்(Einstein) அவர்கள் கூறியுள்ளார். ஆகவே எமது மனப்பாங்குகளை மாற்றியமைப்பதே அவசியமாகும். முன்மாதிரிகளில் ஒரு மாற்றத்தை (shift in paradigm) செய்ய வேண்டியுள்ளது. அதைச் செய்வதற்கு மிகத் தகைமை வாய்ந்த நிலையில் நீங்கள் இருக்கின்றீர்கள். உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றி.

நீதியரசர்
க.வி.விக்னேஸ்வரன்

வடமாகாணசபை முதல்வர் நீதியரசர் க.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்களால் 2014 பெப்ரவரி 13 ஆந் திகதி தாஜ் சமுத்திரா ஹோட்டலில் நடைபெற்ற, “போருக்குப் பின்னரான சமூகப் பொருளாதார அபிவிருத்தி” என்ற தொனிப்பொருளில் இடம் பெற்ற பல்கலைக்கழகமானிய ஆணைக்குழுவின் தேசிய மாநாட்டில் நிகழ்த்திய பிரதான உரை.

ඉතුමන් පළාත් සංවර්ධනය : ප්‍රගතියේ මාවත

ගරු සහායත් තුළති, සම්භාවනීය අමුත්තනි, මගේ සහෙලුදු සංස්කුරීයි!

විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රකිපාදන කොමිෂන සභාවේ තායිකත්වය වෙතේ ශ්‍රී ලංකා විද්‍යාත් ප්‍රජාව විසින් කිහිප්පා පළාත් සංචාරක සඳහා උදෑරි මෙන් මග' පිළිබඳ අදාළ ප්‍රධාන ගුණෝග පටත්වත වන මෙය ආර්ථික තරතු මැයිෂ ගෙය මග ආචෘතිය චෙම්. අඩු සිය වයෙන් කාලයක නීතිඥ වෘත්තියේ ද, වසර විසිප්පකර අධික කාලයක විනිශ්චය කරගෙනු වශයෙන් ද ගෙ කළ මෙය වෘත්තිමය පිළිතයේ, යත්තමින් අධ්‍යාපනයක් පමණ දෙශපාලකයෙකු වශයෙන් ගෙ කළ කාලයට වඩා වට්තා කිහිප් දී ඇති බව මම ගෞද්‍යෙන් අධිකාරියක කළුම්.

ප්‍රජාව දුදු සමයේ සමාජ ආර්ථික සංවර්ධනය සහ ශ්‍රී ලංකා ඩියෝග්‍යාව සමඟ සඩහා ගෙය ප්‍රියාතමක විම යෙම් යන්න මෙම සම්මෙළුනයේ තෙමාවයි.

මෙම ගෙමාව උතුරු පළාතට ඉතා වැදගේත් ගේම කාලෝචිත බව මගේ අදහසයි. එම ගෙමාවේ ඉතා වැදගත්තියේ සඳහන පැවතියි සහරක් තිබේ. ආර්ථිකයේම මේවා ගෙ සඳහන තිරේ වැදගත්තියේ මෙම සලකම්.

පූද්‍රවෙන, වර්තමාන පූද්‍රවිල 'ප්‍රජාව ගැඹුම්' වශයෙන් ගොව 'ප්‍රජාව ගුදමක' වශයෙන් ඔහා විසින් කට ඇතුළු නිවාරිදි ඗දුන්ව දීමකි. මා එයේ හිඛන්තේ ගැවුමා මුද්‍රා ගෙනුවට පිළියම් ගෙදීම සඳහා අවශ්‍ය දෙශපාලක විස්කුමක තුවශ්‍ය ගොඩායන තැබි තිසාය. අවශ්‍යතාවකට දෙශපාලක විස්කුමක සම්බන්ධයෙන් දැකුණු අදාළ ප්‍රධාන වශයෙන් ප්‍රවත්ත මතවාදය, මුළුන්ම ප්‍රව්‍යාධිව්‍ය ගෙතු පාදකතු තත්ත්වයේ එහි කළ හා සමාන තත්ත්වයේ තැවත ප්‍රජාත්වීම තැබුකරන ප්‍රතිගාමී අකකි.

දෙවනුව, ප්‍රජාව දුදුකමය ගෙ සඳහා බලීමේදී ආර්ථික සංවර්ධනය ගොඩා ඇත්තානය තිරේ ඉතා උව්‍ය ය. වෙනත් කිවර ප්‍රජායාගත්ව වහා දුදුකායන් බූම්ප ගෙ රිස්ටාව පත්ව ඇති, මෙහේ-සමාජීය විමලතා, පිටතාපාය මාර්ග විදු එවීම, සමාජ සංස්කීර්තික ප්‍රජා, පරිසරික ප්‍රජා, තිරියේ අධ්‍යාපනය සහ රිවිත ආර්ථාව විවිධ ප්‍රජා ආදි විවිධ අවශ්‍යව ඇත.

තුන වැනුව, ශ්‍රී ලංකාව සහ වියෝග්‍යාව අතර සඩහා සම්බන්ධතාවක ගෙ අවශ්‍ය යොමුකිරීම ක්‍රියාත්මක අදහසකි. රුප සතුව ඇති මුළුවය සම්පත්, වෘත්තිමය තාක්ෂණ තිසාය

සහ දැනුම් සම්භාරය පමණක ගොදා පෙනුවාත යුද ප්‍රතිතිරූපය කටයුතු සියලුම සම්පූර්ණ කිරීමට රුපයට නොහැක. යුද්ධයෙහි විනාශය සම්පූර්ණ නැවත ගොඩ නැගේම් ව්‍යුහවලියේ අවුල්කරුවන් භාවාත්මක සම්බන්ධතාවක් ඇති අය විෂ වැදගත්.

අවසන් වශයෙන්, ඉක්මන් ප්‍රජාත සාම්බන්ධ පිළිබඳව සාම්බන්ධයෙන් විසින් විශාල අවධානය දැක්වා තිබීම ගෙන ප්‍රජාත කරමි. ඉක්මන් ප්‍රජාත සාම්බන්ධය යන පද යොමු, යුද විනාශයට ගෙවුරු මූ සම්පූර්ණ හැමිල් බර තත්ත්ව අවබෝධ කරගැනීමේ හැකිව පිළුවුම් කරයි. රුපයේ ප්‍රධානීත් හා ප්‍රතිත්වී සම්පූර්ණයෙන්, යුද්ධයෙන් පසු විනාශයට පත්ව සම්පූර්ණ නැවත ගොඩ නැගේම් සහ ප්‍රධිකංශකරණ කටයුතුවලදී එක ප්‍රතික මොඩුලයක් සාම්බන්ධවම් ගැලපෙය යන පදනම වෙනුවට, විශාලයෙන් උතුරු ප්‍රජාත ප්‍රජාත යුද්ධයෙන් රෝ ආච්චිතිකුව අවශ්‍යතා හා මුෂ්‍රාත්‍යත් වටහා ගැනීම අනිවාර්යයෙන් අවශ්‍ය වෙයි.

නේමාවත් අදාළයක් කරන ලද මුළුක අදාළයක් සතර සංස්කේපීත වශයෙන් දැක්වීමට ක්‍රියැත්තම්: අප දානර සිටින්නෙන් 'ප්‍රජාත ගැඹුම්' සම්කෘත නොව 'ප්‍රජාත යුද' සම්කෘතය. මේ තියා ගෙවුමට ගෙවු ප්‍රදාන මූ කරයු ගැනීම් කර ගෙ යුතුය, අරුවීක සාම්බන්ධය මුළුක අවශ්‍යතාවක වහා අතර එ සඳහා සර්වාකික ප්‍රවෙශයක් අවශ්‍යය. සියයේපෑරාව ඉවහළ් කර ගැනීම ද අපට අවශ්‍යය, එමත්ම, එක ප්‍රතික මොඩුලයක් සාම්බන්ධ ගැලපෙය සහ ප්‍රවෙශය ගොඩ නැත. මෙය දැනුනා පැවත්වීමට බලාපොතාත්තුවත්තෙන් මෙම පදනම මත පිළිටා ගෙනය.

ක්‍රම ගෙ ගැවැලුක සාම්ස්ත්‍රය ගෙරුම් නොයෙන එ පිළිබඳ විස්තුමකට එලුමිය නොහැක. එ අනුව දැනට උතුරු ප්‍රජාත බ්‍රිම් මට්ටම් ප්‍රවත්තා සාඟා තත්ත්ව පිළිබඳ සාරායුණයෙන් උතුරු ප්‍රජාත කළ දැනුම් මා අදාළයක් කරන සාක්ෂත්වය හා ස්ථිරකාර සාම්බන්ධය යන ප්‍රතිඵත්ත් ඔක පදනම් කර ගත එමදායී හා ප්‍රාගාමික පිශ්චර ගැනත ප්‍රජාලීම කර දීමට බලාපොතාත්තු වෙමි.

උතුරු ප්‍රජාත වර්තමාන තත්ත්ව

උතුරු ප්‍රජාත සාම්බන්ධය අභා මී ඇත්ත ප්‍රතිඵත්ත්ව අසාර්ථකත්වය හා වෙනත විශ්චිත වූ ගැටු නිසිය. පළමුවන් ප්‍රතිඵත්ත්ව අසාර්ථකත්වය ගෙන සඳහා කරනු කැමැත්තෙම්. ප්‍රතිඵත්ත් අසාර්ථකත්ව අවස්ථා තුනකි. පළමුවන් නම් ලංකාවේ ප්‍රතිඵත්ත්ව අනුත්තයාව අවශ්‍යතාවත්ත ලෙස අත්තය දුමා බහුතර අනිපත්තමය ප්‍රවෙශයක් පිළිගැනීමය. දෙළංගන්, මහජන ගොඩීම් නොවීම් අවශ්‍යතාව නම් ආර්ථාව

සහ තිද්‍යාය සම්පූර්ණ ලෙනුවට ප්‍රතිච්ඡලයා සංකීර්ණ මෙය සැලකීමේ අවශ්‍යතාවන්හි ප්‍රතිපත්තියෙයි.

නිදහස ලැබේමෙන් යුතු කාලයකට පසුව, දුෂ්‍යතාමන හේතුන් නිසා බ්‍රහ්මාර්ගික අනුහතා සාක්ෂියා අස්ථිය දුෂ්‍ය ජාති-ආගම්- සාක්ෂිය ප්‍රතිපත්ති අනුගෝනය කරමින් බහුතර අපෙක්ෂා පත්‍රික කරවන ලදී. එකතු චාර්කික, සාමාජ සංඛ/ජා ආගමික ක්‍රියාවාසිකමට අදාළව 'ශ්‍රී ලංකාධික' අනුහතාවක් අප විසින් ආරාපනය තීර්ම නිසා එම ආකෘතික ආකෘතිය නොවන සියලු ජන කොට්ඨාස තුළ තමන් රේ ඇතුළුද තති පිරිසක සහ භාගිල ඇති කරන ලදී. 1948 ව්‍යවස්ථාවේ 29 වැනි ටැංචරිය බරපතල ලෙස සිංහල 1972 ව්‍යවස්ථාව ලිඛිත උගා රාජ්‍යයේ මූලික ව්‍යුහය වෙනස් කරන ලදී. එය සියලු ප්‍රරිඹියන්ට අයත් සහ ගැලීම තැබේය. තීර්ම මූලික ශ්‍රී ලංකාධික සමාජය ජ්‍යෙරුමලට වෙන් කරන ලදී. මෙය සිදුවීමෙන් සමඟ බහුතරයට අයත් නොවන ජන කොට්ඨාස විසින්ගෙන් පිටතට සිටින උදුරු හා තැයැග්‍යාමීරට සාකාර්ත සැල්වීම නොලැබේ සාම අනිවාර්යයන් සිදුවීන. 1957දී බ්‍රිතාන්තායක වෙළුවනායුගේ තිබුණුම අයෙකින් තීර්මට සමග) උදුරු, අඩු සැලකිලුමක් ලබන ප්‍රඳුයෙක තත්ත්වය පත් විය. 1977දී ආරුතු තිද්‍යාය වෙළුදුපොල ප්‍රතිසාක්කරන මූලික උදුරුට හා තැයැග්‍යාමීරට දැක්වුන් අතු සැලකිලුමකි. මෙම ප්‍රඳුකේ වයිසන් මේ වන විට දෙවන ප්‍රතියේ ප්‍රරිඹියන්ට සිටි නිසා මෙය බලාප්‍රායාරාත්තු නොදුනා නොවේ.

පෝදු අපෙක්ෂාවන්ට පරිභානී අන්දුමට යුද්ධය අවකාශය සිදුවායේ වාර්ගික ගබඳව උග්‍ර වීමය. මෙය සිදුවායේ වාර්ගික ගෙවීමට යෝදු පැදු වු කරුණු වලට අවබාහය ගොමු නොකිරීමෙන් ඇතැම් එවා තවත්තත් තීවු කිරීමෙන් නිසාය. අප සියලුම එකම ජන කොට්ඨාසයක් එමත් රැවේ යුතු ජන කොට්ඨාසයක් නැති බවත් සඩා තා නිසා අනතුරුව පාතික ජිය එක ජන කොට්ඨාසක තාවන් ගැසීම තැන්ත් තිරින්මී ගෝරුමක් නැත. විවිධත්වය ප්‍රේගැසීම වෙනුවට අප විසින් කර ඇත්තේ බහුතර අධිපතිය ආරාපනය තීර්මකි.

තවත් රාජ්‍ය අකාර්ථක ප්‍රතිපත්තියක වූයේ සංවර්ධන තීක්‍ර වළුයේ මෙහෙයු මෙහෙයු වීමට අයමත් විමට සහ ඉහළ සිට පැහැලට අවබාහය ගෙවු කිරීමේ පිළිවෙළුම්ය. උදුරු ප්‍රඳුක් සංඛා විසින් දුෂ්‍යත් කළ ප්‍රඳුල අවකාශය තක්සේරුවකදී මුත්‍රිකාවේ ගොවීත්තෙක අවකාශය වීමිල්ක කරන ගෙවීම් එකුම් එවීයෙකු දුන් පිළිතුර මූල්‍ය 'මෙ වයය අවුරුදු 70ක වෙනවා. මෙය අපට අවකාශ කුළඩුයි මෙගෙන් බලධාරීයෙකු අසු පළමුභානි වනාවයි. එගෙක් කෙරුණේ සියලුම අප පිටු පැවැතියා' යුතුයි. අවකාශවකට, යුද්ධය අවකාශ වීමෙන් පැවුල තත්ත්ව තවත් තරක අති භාරියි. උදුරු, ආනුමතිකයන් විසින් තියාකාරී වන ප්‍රඳුයෙක බවට පත්විය. 2009දී පත් කරන ලද රාජ්‍ය මිනින්දො සාක්ෂාත් ක්‍රියාවාසික සාම අකාර්ථක තියාත්මක සැපුයීම අදාළ තියාත්මක තීර්ම්සිදු මෙරිභාගාරයන් හෝ බුන් විසින් බොරා පත්

කරන ලදු නියෝජිතයන්ගේ විමසීමක් තොකරන ලදී. එම විසමුවාධිය, පළාත් සහ වලට රෙදා තිබූ තිලගල පැහැර ගත්තා දුට්තිනැගුම ප්‍රජා සම්මත කර ගැනීමත් සමඟ වහාත උව්‍ය.

රජය ත්‍රියාත්මක කරන ව්‍යුතමාන ප්‍රතික වශයෙන් හැඳු රුගුෂකයා විමසී පර්පිතයා එයෙහිට ගම දැඟහා මත ත්‍යාය පළාත් ත්‍රියාත්මක කර ගැනීමක් වැඩිය. රුගුෂකයා විමසී පර්පිතයා දැක්වන පරිත්‍යාගයේ කුම ගැන වර්ණනා කරන අතර නිශ්චල මහජන උපජනාවන් හා හිගලුවු තම් ගැන තොසලා භැයේ. අවධාන යොමු කෙරෙන්නේ මහජන විශ්වැස්‍ය සාම්බන්ධ වහාපාති වලට තොට මධ්‍යම රජයා විශ්වැස්‍ය සාම්බන්ධ වෘත්තිය. සත්තකිඛම, විශාල වහාපාති සහ එ පුදුපාද දැඟෙන අභාබරන ඉදෑල් තැකි, ගොදු විශ්වැස්‍ය.

2013 සැප්තැම්බර් මැයි පූඨ්‍ර පළාත් සහ මැයිවරනයේදී, තැකීම් කටයුතු වෙත සමත්වී පැඹුවාත් ගුද සාම්බන්ධ හ්‍යාය පුදා දැක්වීම් රුහු විමසී ගුදා සහ රාජ්‍ය යෝජා හැනුවුන්වා අධාර ඇතිව පසුදු වනපාර්ය යුතුත්ය. අප පැහැර ඉහුන දීම සිදු ඇතුළා ත්‍යාය බඩක වලට මුහුණ දැඩිව උතුරු මහජනයාගේ විශ්වැස්‍ය ජනවරමක් බොගත ඇති විය. මෙම පැහැරයන් මත ගත සකි මුදේ අභාග මැයිවරන උකාන්තයේ ඇතුළුත් ප්‍රතිඵලු මත විනා පැය ලයා සාම්බන්ධ විරෝධාත්‍ය තීරෙහිත තොට්ටි. උතුරු පළාත් සහ මැයිවරන ප්‍රවිස්ථා වලින් සාම්බන්නයේ 'පුදුමුව පාරවල්, දෙවනුව මැහජනය' සහ ප්‍රාව්‍යය සහුමුවන් ප්‍රතිඵලු හිරිමක විය. වැඩිහි සාම්බන්න අන්වය බවක හෝ උතුරු පළාත් මහජනය ඉතු විශිෂ්ට ප්‍රාකාශනයක ගොලුවු බවක් ඉතු හියුරුවන්නේ හැත. උතුරු පළාත් සැලකීම් යුතු ප්‍රමාණයක වැඩිහි පැහැකි - තාර ඇතුරු පාරවල් තැකීම්, දුනට හිමිතොවීම් දැක්වා අති දුම්මිය මාර්ග දීර්ඝ හිරිම, චාවක්වීම්වීම් දැක්වා අති දුම්මිය මාර්ග අරඹදීම්පෙය තුළ දීර්ඝ හිරිම සෙවන රාජ්‍යත්වය අභාර ගොදා ගැනීම් තිවත් ප්‍රායුද්ධීය වහාපාති රුහිසක් - ත්‍රියාත්මක කර ඇති බව අප ප්‍රතිඵලුස්ථ තොකරමු. තුළත් අවස්ථාවකට, ගැනී ප්‍රතිඵලු හිම් ආකාරයෙකු අයේ ජ්‍යෙන් මැයි තැකීම්ලදී පැහැරයේ ජනකාල යෝගකාල ගොදා ගොදා තොගත තරමික, මහජනය උදෙසාය හා ආක්‍ර්‍යයක දිවුණු නම් මේ කාර්යාලයේදී සර්වාණික ප්‍රාව්‍යකින් යුතුව මහජනයාගේ අවස්ථා ප්‍රමුඛත්ව පදනමකර නෙක් කර ගත හැකිව තිබුන් අතර ප්‍රාදුෂවාසීන් වශයෙන් ගොදා ගැනීම්ත් උතුරු ප්‍රායුද්ධීය පළාත් ගුද සමයේ විශිෂ්ට පැහැකීම්ලට ගත දුනුව තිබුන්. සාම්බන්නය ඉතු ප්‍රාකාශන ලබන මහජනයාගේ අවශ්‍යතා සහ අපෙක්ෂා සමඟ බැඳ්දා විස එකින් ඔවුන් ඔවුන් එහි වැඩිය.

වර්තමානයේ සමාජ ආර්ථික සාම්බන්නයේ තීර්ණ ගැනීම් ත්‍රියාත්මක මහජන ත්‍රියාත්මකයාගේ ප්‍රජාතිතවයෙන් තොරය. මිට ග්‍යෙනු දැක්වන ඇත. එකත් නම්, දෙනුපාලන ග්‍යෙනු නම රජය විමසී පැහැරයා සහ පර්පිතයා අභාර වෙනස පවත්වාගෙන ගත යුතුය සහ ඇභාවරයේ

සිටිමයි. උදුෂ්‍යතාන්ත්‍රික මධ්‍යම පාලනය සැවත තබා ගැනීමේ අභ්‍යාගායයි. මෙය ජයි වේ අත්තෙන් දැක්වන වැඩි සංප්‍රාධානයේ ආච්චීත්‍ය අඩුපාඩු කම් තිසාය. උදුරු ප්‍රාග්‍රාම සහාව උදුෂ්‍යතාන්ත්‍රික ආර්ථික සංවර්ධනයේ අර්ථවත් ලෙස සහභාගි වීම වැළැක්වීමට එය සමත් වේ ඇත.

ප්‍රජිපත්ති අසාර්ථකත්වයේ තුළුවතේ උස්සාය නම් ආර්සාව සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවලදී තිදුළය පර්ස්පර තත්ත්වයන් ලෙස සැලැක්වීය. එය එසේ නොවේ. ඇත්ත වශයෙන් එවා සම්පූර්ණ සාක්ෂියෙන්, ද්‍රීමය ගේඛක ගොවේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවලදී මිශ්‍යය, ජ්‍යෙෂ්ඨ ආර්සාව අඩුවායෙයි. ඉලක්කය විය යුත්තේ අරුමුණ උදාහරණ සාක්ෂාත් කර ගැනීමයි. මුළුක අයිතිවාසිකම් මර්දහය තිරීමට පාතික ආර්සාව තිදුළයට තරුණාත්මක නොගත යුතුය. මේ උදාහරණයක දෙනු කළුත්තේයි. 2009 මැයි ලක්සයේදී ප්‍රාග්‍රාමයන් 350,000 උදාහරණ පමණ විවාත බහුනාගාර වල සිරකර විදුති. ඔවුන් තිදුළය තිරීමට සො වෘත්ත පිරියෙකින් අත්ත්‍යාංශුවේ තබා ගැනීමට නම් ගෙනිනික උදාහරණක ගොඩනගා ගැනීමට ගේ උදාහරණයෙහි පාතික ආර්සා තර්කය මත ප්‍රතිඵ්‍යුඩු කරයා ඇදී. උදාහරණ මැයි වර්තනය ආං වීමත් සමඟ එදුකියෙන්ම 200,000 පමණා තිදුළය තරුණාත්මක ලැබුය. පාතික ආර්සා අරුමුණුවල වෙනසක ගැනීයෙන් තිදුවේදා? මෙම සිරුණු සාක්ෂාත් ගැන නොහැකි මුළු ඇයි? අප සම ඕවුම්කරුවත් ලෙස උදාහරණ අරුමුණු සහ ආර්සා අවශ්‍යතාවන් ප්‍රමිත්තායෙන් තහවුරු විය භාවිත වුවත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවලදී සහ මුළුක අයිතිවාසිකම් සම්බන්ධයෙන් මේ ආක්‍රමණය අනුව දියාත්මක වීමට අභ්‍යාගාය වේ ඇත.

උදුරු ප්‍රාග්‍රාම ගොදාවා ඇති මුළු ප්‍රමාණය අඩු කරනා ලෙස මා නිතර නිතර ඉල්ලීම ගැන මට එරෙහිව දුන් විවේචනයක විධින්. එ, මුළු ප්‍රමාණය අඩු සිටීම පාතික ආර්සාවට සැපු තැබා ගැනීම සහ ප්‍රාග්‍රාම මතය. එහෙත් මින්දේ අධිගරු; ජනාධිපතිතුමා තොප්පාලතිදී ප්‍රස්ථා ප්‍රකාශයක්දී සිටීම් උදුෂ්‍යතාන්ත්‍රික මුළු සංඛ්‍යාව 12,000 ක් පමණ බවය. එව පැය අස්ථ්‍යාගතම දිනයකදී ජනාධිපති ගෙවීම්වරණ කළ ප්‍රකාශයක්දී සිටීම් උදුෂ්‍යතාන්ත්‍රික මුළු සංඛ්‍යාව 70,000 ක් බවය. බැවු බැඳුමට පෙනෙන සංඛ්‍යාව පර්ස්පරය සැරෙන්නට, මෙති වැළැක්වීම වන්නේ 12,000 ක මුළු සංඛ්‍යාවක් ප්‍රමාණයක බව ගොඩනායකටතා විත්තාස සිටීමයි. එසේ නම් 70,000 ක මුළු ප්‍රමාණයක් තබාගත යුත්තේ අයිතිවායි ගොඩායිය යුතුයදා? මෙම සංඛ්‍යා අවුම නිසා, 150,000ක සො රට වැඩි ප්‍රමාණයක සිටීන්නේයි අප කරනා තක්ස්ට්‍රෝව වන්න නිවැරදි විය නොහැකිද? මෙත් තර්කය වන්නේ මුළුක තිදුළය සහ පාතික ආර්සාව සහ උදාහරණ අව්‍යාපක සංඛ්‍යා නම් යෙම විවාද පැන නොහැරින බවය.

මෙම ප්‍රජිපත්ති අසාමර්ථය එදිනීදා ප්‍රාග්‍රාමවල පරිවර්තනය වන්නේ ගෙවයිදා? දුද මුළුව මහා පරිමා ක්‍රිඛාර්මික සහ ගොඳු ව්‍යුධාගන සහ සංඛ්‍යාවක තිශේෂත ප්‍රවත්තායෙන කාම වනි මහා පරිමාවයෙන් වාණිජ කටයුතු වල නියුත් සිටී. මෙය සිටීම් රුහුනාව මෙම ගෙවුවලට

අභුජවීමට බාධාවක් එහි අතර සිවිල් පත්‍රකාගුන් එහි තරගකාරී බව වපුක්වා ලදී. ඒ ගාරුයෙන් යෙහි වේල දැක්නට ලැබෙන නේ කඩ පාල ගමුදා ගොලදුෂුවත ගෝ ඔවුන්ගේ නිසු සිත්වත්ත් විසින් ආරම්භ කරයා ලද එවායා, සෙමුන්ම ගෝ වකුව හමුදාව ගෙනි සිරීම විවිධකාරයෙන් දුණුවෙන් වලට ගෙවුවත අතර, සිරීන් ගොනා වෘත්තිය තැඹුවෙමක්ද සිදු ඇත. පරිභාශකයෙන් විවිධ ආශ්‍යල සිරීනා ගැනීමේ ත්‍රිකාල්වකා බලපෑම් කිරීමෙන් ගෝ සඟහා වීමෙන්, පළාත් ඩානා තාලනය බලපෑම් කරයි. අරඳුවීයෙන් උතුරු තැයැන්තිර ඉඩීම් අත්කර 6000 ක් පමණ ගමුදාව විසින් අත්පත් කරගෙන එහි ප්‍රාදීම් කරුවන්ගේ වාසස්ථාන විනාශ කර, රුපස සහ ගමුදා ප්‍රධානීන් උතුරුව පාමෙන් විෂ ඔවුන්ගේ සුඛ විශ්‍රාශ සඳහා මූලික වැනි ගොනාගේලි, ගොලු දීඩා පිටි සහ පිහිනුම් තාක් තැනීම අරම්භ කර ඇත. වත්තියෙන් ඉඩීම් වෙළුන් පහ කරනු ලැබූ අසරුයානින්ගේ ඉඩීම් වල වග කරනු ලද තිශ්‍රාදාන ම්‍ර ඉඩීම් අධික කරුවන්ටම මිලට විකුතානු ලැබයි. විශ්‍රාශයෙන්, වෙළුනියා, මුළයිල සහ මත්තායේ දිස්ත්‍රික්කවීම සන්නඩ ගමුදාවල බෞද්‍ය ගොනා දුන්වත තව තවත් ඉඩීම් ප්‍රාග්‍ය ගැනීම සිදු වේ.

පසුගිනු සින්දු ගොවීල් දෙකක් සහ පාසල් දෙකක් ගුදුහුදාව විසින් බිමට සමතලා කරයා ලදී. මා පළුෂයේ ප්‍රධාන අමාත්‍ය ගොය සිදුවූ දේ බල්ලම ගිය වේ මා කාර්යීකා අපසු රාජ්‍ය, අර්ජක අමාත්‍යාංශයෙන් අවසරය ලබාගත්තා ගොය මට දැන්වන ලදී. ගොලු අර්ජක ගොවා මුළස්ථානය ගරෙන් පාලනයන් 'තැලුවෙන්' තම් ගෝවැය දැකුණු සිට පාමෙන් මගේ මිල පිරියකට අර්ජක අමාත්‍යාංශයෙන් අවසරය ගොන් ගොවීමයා අභුජ වීමට හැකිවූ බව වෙ දුන්ගත්ව ලැබුති. 'පිරිසිදු රංඩ්ය පරිසරයක වෙරදේ පිළුගෙන අස්ථාද රාක මුහුද දුපුග පසන විදිය සැකි යුතුයෙන් පිළිරි එකම තිවාදා විශ්ක්තතාය' එය බව ගොවැලුයෙන් ගොවී අඩවියෙන් කාඩ්මිඩයෙන් සඳහා කර ඇත. ඔම ඉඩීම් වෙළුන් ගොරපතු ලැබූ ප්‍රාදුකෙන් ප්‍රහාරයෙන් කළකිරීම කොනරම් විය ගැනිදුයි සිතා බලත්තා.

මෙම ප්‍රතිපත්ති තුනෙහි එකතුව, ඉක්මන් සංචරිතය ගොන් වෙතත් ක්වර අත්දුම් හෝ සංචරිතයක බ්‍ලාපොශරාත්තු සුඛ කර දැමි. උතුරු ජනතාවගේ දුක් ගැහවීම් සමුදාය ගැන විමය බලන විව ප්‍රාග්නය තවත් දැන බැවෙන්. වඩාත් බර්පතම කරයු විමින්ම පෙර පාලකයින් ගා ප්‍රතිපත්ති සම්පාදකයක ප්‍රාග්න ගෙන අවධාන ගොමු කිරීම්දී උතුරු ප්‍රාග්න පසුධිම සැලකිම්ලට ගෙන දුනුයා. උතුරු සාමාන්‍ය අමාර්කක් ගොවන බව පාලකයන් ගොරම් ගෙන දුනුයා. එය, රු ලුර ඔගුහු විභාගය කොත්තෙ සිදුවීවුදාය හිට ගොජකිව, දිනපාන විදුම තේගෙයෙන් මහ ගඩනගමින් ඉහළුන් අහස් ගානා පිශාසර කරනු දැකිවෙන බිංඡන් අලුම් සිටි අමාර්කයි. මේස්මාරයෙන් අය තමන්ගේ තුවාල කරුවන් ගෝ විස දිය අය එ එ තැඹුවෙ අත ශැර දුමා විටත් ගාමන සිදුවූ අයයි. මොවුත තමන්ගේ උතුපත්ති ප්‍රාදුකෙන් අම් ප්‍රමාණයක පැර ප්‍රස්ථාකම් අතිව තිකායාම පිටිතයක එ අවස්ථාව දැක්වා ගෙන කිරීමෙන් පසුව, තුනුරු පරිසරයක කැමිම ගා ගොඩ්ඩයා අභිතකර තත්ත්වයෙන් ගොන් පිළින ඉ අයයි. ඔවුන් තමන්ගේ

පාර්ලියරික බ්ලිටොලුත් සහ සංස්කෘතික වාතාවරණයෙහි උදුරු ඉවත් කර ඇත. ඉඩම් තමන්ගේ අභ්‍යන්තරයේ පැහැදිලි ප්‍රජාම ප්‍රජා නොව ඔබුන්ගේ සුරුම්පිතකාවී සහ අදාශම් උත්පාදන මාරුගාල පදුභම ද විය. උතුරු වැසියන්ගේ අව්‍යාකාමෙන් තත්ත්වය මෙයයි.

මෙහෙනයෙන් වියෙන ගෙවෑ සම්පරික ගෙන මත දැන් අවධානය යොමු කරමි. ගමුදාකරනයේ සහ ඉඩම් උදුරු ගැනීම් මලුන පැහැදිලි ගෙන ම විසින් දැනුවත් සඳහන් කර ඇත. ප්‍රජාගත්තුවදී ත්‍රිකාලමියක ගෝ රාමුවක් නොමැති සම මේ සම්බන්ධ තවත් කරුණාක් විය. තිරියේ ආධිපතිය ගොඥ් සේ සේවු පාඨමට ලක් වේ ඇත. තියෙන් තොර බව සනුවත් අර්ථකරනය කරනු ලබ ඇති මානුෂීය අර්ථාව, විරෝධ දෙපාක් වේ ඇත. ආමරත්න සේන හිය ඇති පරිදි, තිදුෂක නම්, සමාජ සහ ආර්ථික වැය ටිපුලුවෙන් අවසාන ඉලක්කය මෙන්ම පොදු ගුහ සඳහනය සාස්ජාත් කර ගැනීම් ඉහාම කාර්යාලය මාරුගානි. වෙළඳ යොල වැනි සමාජ ආයතන, දෙශපාලන ප්‍රජා, ව්‍යවස්ථාපාදකයා, අධිකරණය සහ මධ්‍ය විසින් පෙළුදුවෙන් තිබේ මෙහෙන් සාම්බන්ධයට දායක වන ඇතර සමාජ සාර්ථක විසින් එව ප්‍රවාන්තාගෙන සහු ලැබේ. සාර්ථක, ආයතන, තිදුෂක සහ සාම්බන්ධය වෙන්කළ නොහැකි සේ බැඳී ඇතයි ද තිදුෂක සහයින් නොකාරු යොමු විය නොහැකියිදී ඔහු තරක කරයි.

1990 දී උතුරු ප්‍රාග්ධන එප්‍රජා දුමනු ලැබූ දැයක් ගෙයක් මුද්‍රාලි වර්ත්දන ඇතුළුව අභ්‍යන්තරව අස්ථාන ගෙ ඉවත් රාකියක ඔබුන්ගේ පාර්ලියරික වාසමුවිල තැවත ප්‍රදීඩ් කළ ගුණවා ඇත. 1983 සිට දැඩුවා ඉන්දියාවී කළුවරු වෙ රැදී සිටින ඇත අපුසු දැවින්වත පැමිණිලි අභ්‍යන්තා අත්‍යාර දුමා ඇති තරමිය. එසේම, රුස්තාවාදා වැළැකවිශේෂ ප්‍රජාත සටන් රඳවාගැනු ලබ, තමන්ගේ අභ්‍යන්තරය කුතුක් වේදියි නොදුන්නා රුදුවියන් විශාල සාධ්‍යාවක සිටියි. මේ තත්ත්වයෙහි සියලු අභාස ප්‍රාදේශීල්‍යන්ට පමණක් නොව ඔබුන්ගේ පැමිණ්වාලට උතුරුකරුණ් සමාජයට හානිකර වේ.

ග්‍රාමීක ආර්ථික ගැමියන්ගේ ඇත්තේ ඇත. ආර්ථික තාවත නාවාලීමට සහ සාම්බන්ධය කිරීමට අවශ්‍ය ඉමික සිටිල පැහැදිලි නොමැති කම, ප්‍රාදුශයේ දීවර කාර්මිකයන්ට ප්‍රජාවා ඇති විවිධ තරුව්, ප්‍රාදුශයේ දීවරයන් ගෙවරු හිස්සේ දීවර තරමාන්තය කළ ප්‍රාදුශවලට දැකුවා දීවරයන් සිගාමානාම ගෙන්වා ගැනීම සහ කරුණු සාම්බන්ධය බාධාවන්ය.

ඉතාමත අව්‍යාකාශය තත්ත්වය සිටින්ගේ කාඩ්තාවන්ය. කොළඹයිල 150,000 ක් පමණ උතුරු ප්‍රාග්ධන ස්ථානයෙහි කර සිටින විට, කඩ්වැස්දුම්වූ තරුණියන් සහ අනෙක් තරුණියන් ආර්ථිකයි ඔබ සිටනවාද? මාත්‍රිකාත්වය හා සම්බන්ධ හිංසනය සහ ගැංසය්ට හිංසනයද පෙනීයි.

සාමෘහික දිස්ත්‍රික්කයේ පිළිකා රෝගය, උඩ සංඛ්‍යාතයක සහ වතුගැඹූ රෝගය වකි ජලජ රෝග පැනීමේ වෙශයෙන් වේ ඇත. මේ තත්ත්වයෙන් ගැලීවීම සදායා සිං දුටිභාය ගැනීමේ පෙළුණෙන් වෙළුදුත්, ඕසෙන් කාන්තාවන් සංඛ්‍යාව වෙහෙත් දිස්ත්‍රික්ක වලට වඩා වැඩිවී ඇත. පෙන්ගැලීම, පෙන්ම හා සමාජ වෙශයෙන් සංඛ්‍යාව මානසික පොධන සහ මානසික සහ සමාජ ගැටුම පෙන්වායි යුදු තත්ත්වය තිබා ඇති වේ ඇත. වියෙෂයෙන් තම ප්‍රාන්තයෙන් යුතු ගෙවුමෙන් පෙන්ම, විපත් තිකා ගෙයෙන් තොසායිදීම, පෙන්ගැලීම හා සාමූහික විසින්න භාවය, අනාර්ථිකතාව, දුට්පත් කම, විරිකිකම, අයා ගැනීමෙන්ම, ගෙවුදුකම, ප්‍රමාද අභ්‍යන්තර දුම්මීම, පෙන්ම ආරුල්, වෙන්වීම් සහ ආභ්‍යන්තරීම් තිකා අයරුව තත්ත්වයේ පෙනුවටි.

ඉදිරි ගමන්මග

මෙම ගමන් සම්බන්ධයෙන් ත්‍රියාන්තක කළ භාඩියි මා අදාළක් කරය වයි විප්පාලු දැසට ගෙරෙමු. මේ පිළිබඳ වියෙන්න ප්‍රතිඵලත් රාජුවාත දුකි අවශ්‍යකාවක දැන පමණි. ආරම්භයේදී මා සඳහාත් කළ, අකාර්ථකව ප්‍රතිඵලත් මර්ග ආපුරු ගැවිස යුතුව තිබේ. පෙන්ම විවෘත වෙන්හෙත් සංවර්ධනයේදී සියලුම අනුපූර්ව ප්‍රාවිශ්‍යකතා කැපීම්, මූල්‍යනායුණු වියෙන්න අවශ්‍යක වෙත අවධාය යොමු කිරීම, තිදුෂය සහ ආර්යක අවශ්‍යතා ඇතර බුම්පයක් පවත්වා ගෙන ගාලු සපයික කළ යුතුවේ ඇත.

සියලුම අනුපූර්ව ප්‍රාවිශ්‍යක ආරම්භ විය යුතුයේ, 13 වැනි සංයාධිතය මුළුමත්ත ත්‍රියාන්තක කිරීමෙන් සහ අභ්‍යන්තරී ඇති දැඟපාලන සාකච්ඡා ඇරඹීමෙනුත් ය. අවාසනාවකර, 2011 සහ 2012 වර්ෂවල ලි ලාභා රුපයේ දුටිව රාඩික සංඛ්‍යානයන් අතර පැවති සාකච්ඡා වා 18 ක අවසන් ඉඟෙන තිරර්වකවය. දුටිව රාඩික සංඛ්‍යානයේ භායකා පාර්ලිමේන්තු යුතුයෙන් වළ දුන දුනා තිබා පරිදි, 1995 අගෝස්තු මසයේ සිටම ප්‍රමාණවත් හා අර්ථාන්තික යොජන රුප වෙත තිබුණි. අවශ්‍යක අයේන් දැඟපාලන අධිකාරීයක්, කුපරීම්, අරමුණු ගෙන අවාක වීමත්ය.

මහජනයාගේ වියෙන්න අවශ්‍යතා ගෙන අවධාය යොමු කිරීමෙන් අදාළක් කරන්නේ; ගාල්පෑරිය විසාකාර්යෙන් ගෙරුම් ගැනීමේ මෙහෙන තියාවීනයෙන් ලබා ජන වර්ම සැලකිලුව ගැනීමත්ය. යුද්‍යමයෙන් විනාශක සමායක කාර්මක ගැස බැවත ගොනිනාවීමෙන්, අදාළ ප්‍රදෙශයෙන් තෙවෙන ගුදුනාගෙන යුදු ගැනීමාලට භාජනයුතු වෙනත් ප්‍රාදුෂ්‍යවල කරන පරිදි වියෙන් ප්‍රතිඵලත් මාලාවක පිළියෙළ කොර ත්‍රියාන්තක කළ යුතුයා. උතුරු ප්‍රජායේ උසස් මට්ටමේ මානව සම්පූර්ණ තොම්බ, අයේන් දුට්පාල පාලන අයාන සහ වෙළුද් යොල ව්‍යුහයක් සහ ගැමුවකරුණ වූ වට්ටිවාකි, මහජනය හිසිප වර ගැනීන් තෙහෙර ගෙන සභු ලැබීමෙන් හා යුදු පිළිබාව හා මෙන් සමාජය ප්‍රාණ වෙත මුහුණ පැමෙන පිළිබාව පත්ව ඇත. ප්‍රාජාත කටයුතු සිද්ධ වන්නේ අඩංගු නිති

අධිපත්‍ය පදනමක් යටෙනුයා, 'සංවර්ධනය වන්නාව ප්‍රජාත' සහ 'මධ්‍ය ආදාශී ලඛන ප්‍රජාත ආදි අර්ථ නිරෝපන උතුරට තොගලේ. එතින් පරාමිති මත පදනම් තු ප්‍රජාතේ එතින් ප්‍රතිපත්ති වලට එය හාරනය කළ තොගයකේ.

අවාසනාවකට, අපට ලැබුන ප්‍රතිචාරම අනුව මහජන මතය ත්‍රිකාලට නැඟීමට අප උත්සාහ ගන්න විට, එතින් ප්‍රතිපත්ති මත ගෙධිනායුතු රැඹූ ත්‍රිකාල ප්‍රතිචාර අනුව කටයුතු කරන ලෙස බල කරන්න සිටි. මේ උතුරුගතක් නම්, 2013 නොමිලින මසයේ පැවති උතුරු ප්‍රාග්ධන දියුණුක සම්බන්ධීකරන කම්ප්‍රෝවී සම ඉලුසනය යන්න ලෙස ජනාධිපතිවරයා විසින් මට කරන ලද විධිමත ආරාධනයයි.

එම මූලියේ වැඩුණේ හොඳයක් උප්‍රා දක්වමි

" මහජන බහුතරය විසින් අනුමත කරන ලද 'මැකිභ්ද වින්තන ගුදීරී දැක්ම' ට අනුකූලව රැඹූ සහ රුප්‍ය තොටෙන ආයතන විසින් දැක්ව කරන ලද 2013-2016 මධ්‍ය කාලීන සැමසුම්, දියුණුක මට්ටම් සම්බන්ධීකරණය, ත්‍රිකාලමක කිරීම සහ ආර්ථික දියුණුක සම්බන්ධීකරන කම්ප්‍රෝවී වශයෙන් වශයෙන් මැතින් ඇති අවස්ථා.

ග්‍රාමසංචාරක සැමසුම් සහ ප්‍රාදේශීලි සංවර්ධන සැමසුම් මත පදනම් වුතු සහ මහජන සභාග්‍රීත්වය ඇතිව සකසන ලද සමයේ දියුණුක සංවර්ධන සැමසුම් ත්‍රිකාලමක කිරීම සා එ මතින් රුමායාරාත්‍රි ඉලක්ක සකුරා ලේමට අවශ්‍ය පියවර ගන්න නම් අධිශ්‍යිත කෘෂිකාල චෙමුවේ වෙමි." (ලද්ධාත්‍යේ අවස්ථා)

"මහජන බහුතරය විසින් අනුමත කරන ලද" බව එති කියුවේ

මෙවතින් ඉල්ලීමක් උතුරු ප්‍රාග්ධන මහජනය දුෂ්‍ර පැහැදිලි ප්‍රතිචාරමට පර්‍යාගිනි තොගවී දා පැණ්වාත් ගුද සමයේ අවශ්‍යතා පිළිබඳ විපර්මක තොගකාව, පැණ්වාත් ගුද පැහැදිලිත්, ගම්දා පාලනය නිකාත පැවතින බිම් මට්ටම් තත්ත්වය තිබියැළේ, උතුරු ප්‍රාග්ධන මහජනයෙහි සභාග්‍රීත්වයක් තොගයේ පිළියෙළ කරවා ලද සංවර්ධන ත්‍රිකාල ප්‍රාග්ධනක්, ඉත්මන සංවර්ධනය කොයේ ටෙතත්, සංවර්ධනයට දායක වෙතත් හොස්ද?

2014 ජනවාරි 2 එකිනී දින අති ගරු ජනාධිපතිවරයා සමග පැවති සාකච්ඡාවලදී ඉහැ සඳහන් කරයා මතු කළුම්. රෝ පිළිබඳ වුයේ අනෙක සාම ප්‍රාග්ධනකම අනුගමනය කරන්නේ මේ පිළිබඳ බවත් අප ද එය අනුගමනය කළ ගුණ බවත්ය. එකින් කියුවන්නේ උතුරු ප්‍රාග්ධන මහජනය විසින් පැණ්වාත් ගුද සමයේ විශේෂ අවශ්‍යතා වලට පිළියෙළ යුදීමට දෙන

උද ජන වරම අනුව සංග්‍රහීතවයෙන් සහ අදාළක් ප්‍රවත්තරකර ගැනීමෙන් ඉදිරියට සහ ක්‍රිය මාර්ගකට රූප උගත්තු ගාවන බවයි.

පලාත සංවර්ධනය සඳහා එකම තුළය සැමටම ගොඟලෝස්‍ය බව අප පත්‍රම් ගත යුතුය. ඉදාදයෙන් විභාගයට පත්වූ සමාජයකට වෙනත සමාජයකට සම්බන්ධ ආකාරයට සැලකීම ගොඟලෝස්, මේ අවස්ථාවේ, ඇතැමැත් යාන්ත්‍රි ගේ උපකාශකමක ප්‍රකාශක ලබ මතක්වේ. “නිතිය, තම ගැමිසිර සමාජය සාක්ෂ්‍යය අනුව යොත්, පාලම් සහ නිදා ගැනීමත, වේරි වල සිගලුම් කාමත, පාන යෝර කම් නිරීමත දුප්පත පොහුයා දෙපසකට එක හා සමාජව තහනම් කරයි”. අප විසින් අවශ්‍ය වෙනත් කම් සහිතව ක්‍රියාත්මක කළ ගැකි ප්‍රධානයක පිළිගත යුතුය.

මානුෂීය සංවර්ධන වාර්තාවේ අදි කරන්, මහුව්‍යි උල හත් ‘සංවර්ධනයේ අරමුණ, මිනිසුන්ට දීර්ණ, යෝධන සම්ප්‍රදාන සහ නිර්මාණයේ පිළිබඳ ගෙනිමත සැකිවන පරිසරයේ නිර්මාණය කර දීමයි’. මා දෙපාලනයට පැවතිෂ්මන් පසුව, උතුරු තැයෙළුණිර පැඹුම්වල ජනතාව තම පිටිව තැවත ගොඟනා ගැනීමට උත්තාහ ගනනා විට මුහුණ දෙන්නට වන අභියාය ගැන දීර්ණ ලෙස අදාළක් ප්‍රකාශ කර ඇත. එ සියලුණ්ම නියෝගන්නේ තමන් තුළ අති ඉහළ මට්ටම් මානුෂීය තුළමතා වර්ධනය කර ගැනීමට අවශ්‍ය සාමය සහ ආර්ථාව සපුළු දෙනු පැවතියෙන් ගොඟනාදීම් ප්‍රයාන්තය ගෙනයි.

සමාජ මට්ටමෙන් ඉත් ගමන වන්නේ සුරක්ෂිත පිවෙනාපාය මාර්ග, අපරාධවලින් හා පුරුෂීතවයෙන් ආර්ථාව, දෙපාලන, සමාජය සහ සාය්‍යාධික නිදාහස ගුතුති වැදුම සහ පිටිව පැවතීම සඳහා සාධාරණ ප්‍රස්ථාපන නිවේදි. පළාත මට්ටම්දී, පෙදුණුමක දෙපාල සහ ඉඩම් තබ ගැනීම් අභියාය, නිතිය හා සාමය පැවතීම, දැක් අවදානම් සිටිහ සහ ඉදාදයෙන් පිහාවට පත් ඇය ආර්ථා නිරීම, ඉදාදයෙන් පිහාට පත් ඇය ප්‍ර්‍ර්‍යාරුත්තාපනය නිරීම, ප්‍රකාශ ආකෘත ගොඟනාදීම සහ කාර්යාලා රාජ්‍ය යෝධයක් ගොඟ තැබීම සහ රැකුලු ගැනීම සහතික නිරීම ද අප්‍රාන් කෙරේ. ජාතික මට්ටම්දී ගො විස්දී ඉතිරිව නිලධන දෙපාලන ප්‍රාණ ගිරීම කර ගැනීමට දෙපාලන භායෙන් වඩා ගැඳ අවබෝධනයින් සභුතු නිරීම ද ඉදාදයෙන් උරුමට පැවත එන ප්‍රාණ වලට ශ්‍රීයාදීමා පිළියම් යේදී ද, අඛරුදුත් මුත් හා ඉදාදයෙන් බට් කේ ඇය සම්බන්ධයෙන් ඉත්තිය ඉටු නිරීමද මෙයින් බලාපාලනය්තු ගේ.

අම් ඉදිරියට පිළිවර ගැනීම්දී, අප විසින් ප්‍රාණ නිරීම දෙපාලන, මානව හිතවදාය සහ මානව අඛරුදුත්තියින්, නිතිය හා සාමය පැවතීම පිළුබඳ අවබෝධ ගොමු කළ යුතුය. උතුරු හා නැයෙහිර පළාත්වල පනයා ප්‍ර්‍ර්‍යාත්තාත්මික පාලන තුළයක සංස්ක්‍රීත අවශ්‍යතා හා අප්‍රාන් අනුව සංවර්ධන මාවතකට ප්‍රවෙශීමට අවශ්‍ය පදනම සපුළුදී

අතිවාරය. මේ සඳහා හමුදා ප්‍රමාණය අඩුකිරීම, අරඹ ශ්‍රද්ධමුදා සාස්ථා විසුරුවා හැරීම, සිවිල් අයනන ම්‍රාටිකරනයෙන් විශුන්ත කිරීම, උතුරු හා නගෝනුතිර ප්‍රභාත්වල ජනතාගේ ආරටික පිළිබඳ ම්‍රාටිකරනය විම අවම කිරීම සහ මූල්‍ය සමාජයම ප්‍රභාත් වශයෙන් හමුදාකරනයෙන් ඉදාගත්තීම අප්‍රතාදාව කළ යුතුව ඇත.

රාජන ආරසාව මත ප්‍රභාත් මධ්‍ය රජයේ තුක්ත වියෙන් මානයිකත්වය, පැහැලාත ගුද සමයෙන් මතුළු ආරසාව කෙරෙහි ගෙවු කරවීමේ ප්‍රමුඛ අවශ්‍යතාවයක වී තිබේ. ගුද හමුදාව බඟකිකුත්වලට වහා එම කොට උතුරු ප්‍රභාත්වන ඇයුර වශයෙන් ඉවත්කර ගැනීමේ සැලැස්මක පිළියෙළ කිරීමට වියවර ගත යුතුය. ඊ ලැගට රජය විසින් ආරසාක සෙවුයේ අරඹත්වීම ප්‍රතිසායිකරුව ආරම්භ කළ යුතුය. ශ්‍රී ලංකාවට පවත්නා මට්ටමේ ආරසාක මුද්‍රණක හෝ පිරිස් බලයක් අවශ්‍ය නැත, දායාරා තිනුම් දෙන බලීමේදී ආරසාක මුදා මෙන් අනුතුපාතික ප්‍රතිඵලුත ප්‍රමාණයෙන් මේ බව පෙනීයි. පැහැලාත ගුද සමයේ තුළවයෙන් යටෙන් හමුදා සාමාජිකයෙන් ගෙවෙන මුදා ගුරු සමාජයට තැබෙන අනුයුත්ත කොට ඉවත්ගේ හැකියාවන් හා අවශ්‍යතාවන් අනුව වෘත්තීන් මාස්ථානාව බැඳීමට අවස්ථාව දිය යුතුය.

උතුරු ප්‍රභාත් සභාවේ ප්‍රධානතා සහ සඡලතාව වහාම ගෙත්තිමත කිරීම් අවශ්‍යතාවයක් පවතී. පූජිය දැක දැක තුළ අයුම්භ විශුනා ගුද්ධය තික (උතුරු ප්‍රභාත් සභාවේ ප්‍රදානාමිය මු) උතුරු තැංකුන්හි ප්‍රභාත් සභාව මුද්‍රා ගෙවෙන යාන්ත්‍රියා පානතාක මෙනුවට අනුශී දැඟාලාත්මකරුය ඉස්ථාන වීම, පාන තත්ත්වය දැඟාලාත්මකරුයාවේ විම, ගෙජාතා පානතාක මෙනුව ප්‍රතිපත්ති යොදා පාළුවට ලක්වීම, වශයේ තැනිවී යම සහ දුම්මාය අදි දුරටත කම් වෘතා ලක විය. දුනට ගෙවෙයි තියුණ්ත ප්‍රභාත් සභා ගෙවක මෙශ්භායේ හැකියාවන් සහ තිපුළුතාවන් වර්ධනය කළ යුතු අතර ප්‍රභාත් ගුද සමයේ ප්‍රතිසායිකරුව හා සාමාජික කටයුතු වෙත ගැනීමේ සඳහා පූජු කම් ඇති පාලනය විළිබඳ කාචනයේන් දැක් වෘත්තීන් ගොරු පත් කළ යුතුය.

2003/2004 සාම හිමිදුම කාලයේදී කුලාක ගෙන් සියලුම ගෙවුවල ප්‍රධාන අවශ්‍යතා තක්සේරුවක කොට මූල්‍යරුණවික තියෙයින ආයතනයවල ආකාර ද සිවිල් සමාජ, විශ්ව විද්‍යාල සහ මහජනයෙන් සභාගාජිත්වය ද අධිව රජය විසින් උතුරු ප්‍රභාත් ආරම්භ කරවා ලද වැඩකටහු අප විසින් නැතිව වෘත්තීන් විවෘතයාට ලක කළ යුතුය. එලදුසී වැඩකටහු සභා කිරීමත, එවා තියාවට තැනිවීම අවශ්‍ය මූල්‍ය සම්පත් භ්‍රුනාගත්තීමේ ලබාගත්තීමේ අපර කටයුතු කළ සභාගේ එවීයි.

නියමීතාරාම, අප විසින් ප්‍රාගාර්ජනය ගෙවුගත යුතු තරගකාරී සම්පතකි. පැහැලාත ගුද ප්‍රතිසායිකරුව සඳහා අවශ්‍ය තාක්ෂණික කුඩාතා ද සම්පත් ද තුළත වෙත තිබේ. දැනුම ගා තාක්ෂණය ගෙවු හැරීමට අවශ්‍ය අංශ වහ මානාජුම් සමග සිමාජ සභාගාජිත්වය සිම්බන්ධතා

සහ අවශ්‍යක සිනකීම ඔවුන් ගෙත තිබේ. ආරත්, සාරචික පැණවාත් යුද ප්‍රතිකාධනයක් සඳහා අවශ්‍ය මූල්‍ය සම්පත්, වෘත්තිමය තාක්ෂණික යෝගුම් තා දැනුම් සම්භාරයක් ශ්‍රී ලංකා රජය ගෙත නැත. 'මූඩිය ආපසු ගෙ එන' තත්ත්වයට ගාකී වන අනුදම්ව. ඩයස්පෙරාරුව හැඳුළු කර ගැනීම් උපය මාර්ග අප විසින් යොදා ගෙ යුතුය. කෙසේ මුවත් ඩයස්පෙරාරු වෘත්තිකාධන මෙහි පැවිච්ච යුද ප්‍රතිකාධනය ප්‍රිය වෘත්ත සංඛ්‍යාති කරවා ගැනීම්ව නම් ඔවුන්ගේ ආරක්ෂාව, ප්‍රාග්ධන, දුරිගත්වීම සහ සංඛ්‍යාතිය සහතික කරන ත්‍රියියලි, අප්‍රාන්තවීන තුම්බාපාය සහ වුද්‍යාගාය අප විසින් ස්ථාපනය කළ යුතු චට්ඨ. (වර්ප්‍රායාද හිම් වික දෙශෙකුව ගැයර්ත්තා) දැව්තට දුරටත් හා වෘත්ත තුහුම් හිටිමා පියවර ගෙන්න ඇතර ඩයස්පෙරාරු සම්භාධනයට මෙහි පැමිණෙන මෙය ගෙයෝමය් කරන්නේ ගෙයස්ද?

ධිනාත්මක ලකුණාක පෙන තිබූ හැකිවෙත් පනාසිපත් ග්‍රේකම් සහ අභ්‍යන්තර මෙන්දිය ග්‍රේකම් දුදුටිව ජනාධිපතිතුමා සමඟ මා කළ සාකච්ඡාවලිදී අපගේ විදුල ගත වී සිටින සහෙළුරයක ගෙ මුදුල රුපය ආයතන මෙහි එමුවනාත් මධ්‍ය රුපය සහ උතුරු පළාතට අත්වීය ණයි අයන්නාත් ප්‍රාග්ධන ගෙන සඳහන් කළපුමු. අප මුහුණ දැන එක දුෂ්කරතාවක නම් එවත ලෙන ඉදුල අප වෙත ලැබේවලිදී සිදුවන ප්‍රතායුෂී. වට්තා විදුල විනිමය, රාජ්‍ය මුදුල මාර්ග වලට එක්වන නිසා, ලෙසන ස්ථිපාත දුෂීය මුදුලන පිළු පළාත්වලට යැවීම සිනිමිත් ගෙද යුතු බව මම පෙනවා දුන්නේම්. ජනාධිපතිතුමා සහ ඔහුගේ උපංඛනයන් මෙය සාක්‍ය බැඳීමත ක්‍රමයෙන් පෙන්වමින් සිට් එක්වන තාතා රුපය මෙහි අනුමත කරවා ගෙන්නේම්, අවසාන කෙපුවරුව මුදුල සම බැඩාවකින් ගොරුව සිදුවිය නැති වෙය. මෙය දිනාත්මක පියවරක් වූ ඇතර මේ ආයායන තුවත දුදුටිව ගා භැංශ කනු මෙය වෙශ්‍යායයි.

සමාජයේ විදුවන් හා මුදුධිමත ගොටුවයක් වූ ඔවුන් මම ගුල්ලේමත කරමින් අවසාන කරනු කළුයේම්.

පැණවාත් යුද තත්ත්වය වෙත උතුරු තැයෙහිටිර පළාත්වල අවසාන පිළිබඳ දැකුළුන් ප්‍රාග්ධන අවසාන කර දැමුව වැයම් කරන්න.

ලිඛියේ ජනතාව එක්සත් ශ්‍රී ලංකාවක් තුළ අනියාවලිදී දෙපාඩාලන විසඳුමකට බැඳීම් බව පැහැදුළු කරමින්, සිංහල සහ ඉංග්‍රීසි මාධ්‍යවල ගෙනයන ආයතන ප්‍රවාර මිතු දැකින්න.

ජාතික වැයෙන් ක්‍රමක ඇයි විරෝධායුමක විෂය ගෙන ජාතික ඇතර නායකයන් මෙය පෙනී සිට ජාතික ඇතරට ප්‍රසිද්ධි විවාද වැව එක්ව සරවත් කරන්න

නීතියේ අධිපතිය, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීය සහ මුලික තිබුණු ගෙනිමත තීරෑම හා වර්ධනය කිරීම සහතික කරන්න

ප්‍රජාතන්ත්‍රීය පාලන ප්‍රතිපත්ති අනුත්‍රුල, එක එක පළාතට තම අවශ්‍යතා හා අපෝසා සාමාන්‍යකර ගත හැකි වන ආත්දුම් පළාත සහ සහ මධ්‍ය රුහු අතර සහයාගේ සහ පාලනය ඇති කිරීම සඳහා නව ව්‍යුහයෙන් නිර්මාණය කර ගෙනිම සඳහා සුදුසු වාතාවරණයක් ඇති කරන්න

තමන දී ඇති පොරුනු හා කපවේම් ඉම්මු කරන ලෙස රුපක කළයි කරවා ගැනීමේ සංඛ්‍යා පෙළුම් හැකියාවන ගොදුවන්න.

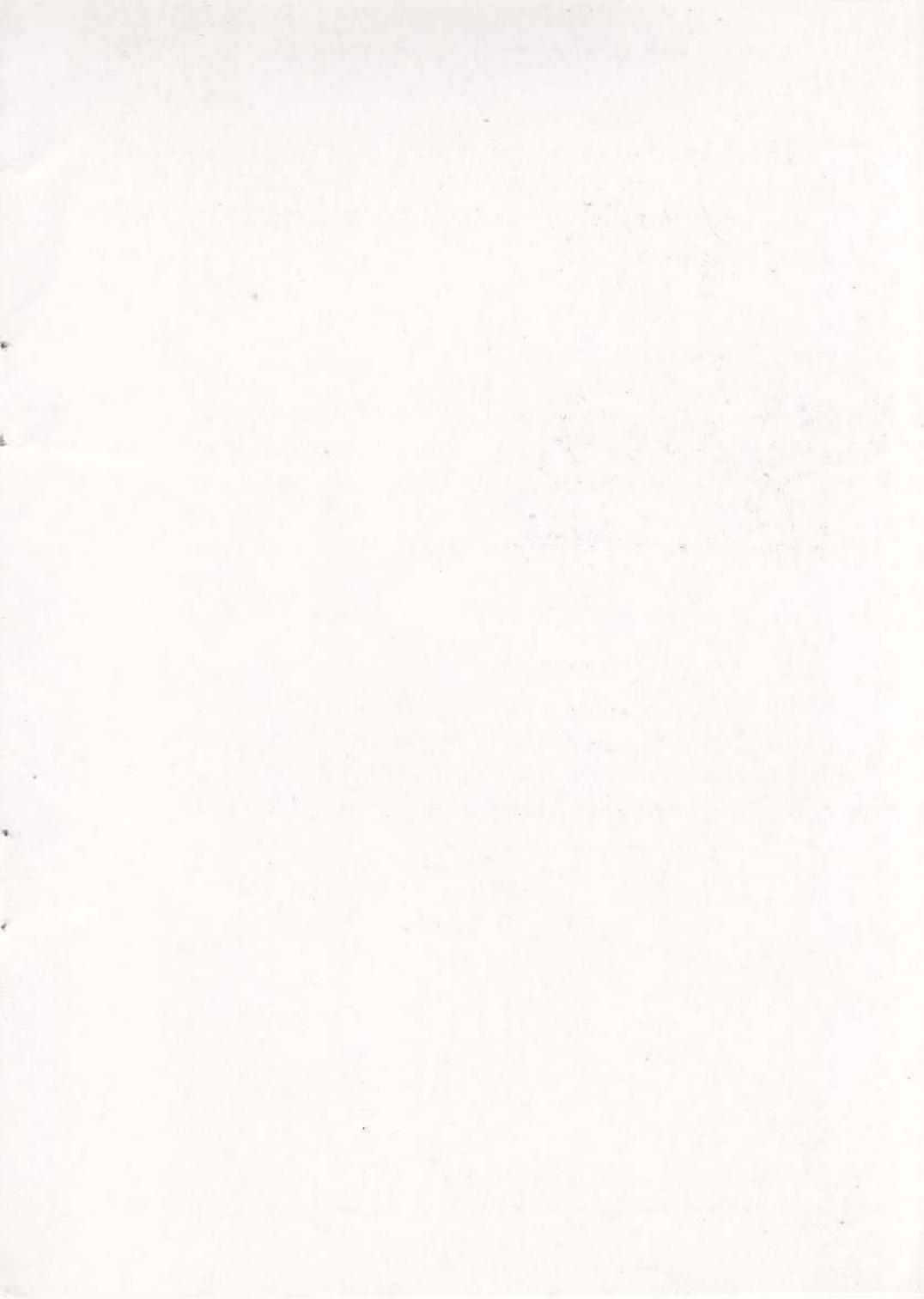
අපේ මුහුදා දෙන මුලික ප්‍රශ්න එම ඇති ගෙන්නා අවස්ථාවේ දී අප සූච තිබුනු මට්ටමේ සාක්ෂිප වෙළුන එම විසඳා ගත ගොඩැනියෙන් එම්බ්ස්ටිඩ්න පෙන්වා ඇත. අපර අවශ්‍යතා ඇත්තේ ආක්ෂර වෙනස් කර ගෙනිලකි. එය කිරීමේ සුදුසුම තත්ත්වය යිටින්න සෑය.

බල ස්තුතිය

විනිශ්චර: ඩී.එ. විජයන්ත්වරන්

ලංඡුරු පළාත පාලන සභාවේ මහාදාමකි විනිශ්චර: ඩී.එ. විජයන්ත්වරන් විසින් 2014 පෙබරවාරි 13 වැනි දින කොළඹ ටැරු ගොවලයේදී උච්ච, රුදු සමයේ සංඡ ආරචික සංවර්ධනය පිළිබඳව පැවති පාතික අම්මෙමෙනයේ පවත්වන ලද ප්‍රධාන දැයෙනයි

Forwarded By

Mano GANESAN

Leader of Democratic People's Front (DPF)

Convener of Civil Monitoring Commission (CivilMC)

President of Democratic Workers Congress (DWC)

President of Plantation Trade Union Federation (PTUF)

Co-Leader of Movement for Unity with Power Sharing (MUPS)

Office: #72 Bankshall Street Colombo 11 Sri Lanka

Phone: +94112473511-512 Fax: +94112435961

Email: leader@dpflanka.org Mobile: +94777312770

Post Box: 803 Colombo Sri Lanka

Published by :

Movement for Unity with Power Sharing (MUPS)